

333

עשריב אזר

משיעורין השבועיים של
הגה"צ הרב אליעזר ברלנד שליט"א

פרשת
חיי שרה
תשפ"ד

תוכן

שיעורים

3 שיעור שְנַמְסֵר לְאַחַר תְּפִלַּת מְעַרְיב אוֹר לְיוֹם שְׁנֵי לַיִל כ"ב מִרְחֻשָּׁן חַיִּי שְׂרָה

7 סְיוֹם מְסַכֶּת קְדוּשָׁין עַל פִּי הַסֵּדֶר שֶׁל הַדָּף הַיּוֹמִי

10 שיעור שְנַמְסֵר בְּסֵעוּדָה שְׁלִישִׁית שַׁבַּת קֹדֶשׁ וַיָּבֵא כ' מִרְחֻשָּׁן תַּשַּׁפ"ד

17 שיעור שְנַמְסֵר לְאַחַר תְּפִלַּת מְעַרְיב אוֹר לְיוֹם שְׁלִישִׁי לַיִל כ"ג חֻשָּׁן חַיִּי שְׂרָה

19 שיעור שְנַמְסֵר לְאַחַר תְּפִלַּת מְעַרְיב אוֹר לְיוֹם שְׁשִׁי לַיִל י"ט מִרְחֻשָּׁן וַיָּבֵא

19 שיעור שְנַמְסֵר לְאַחַר תְּפִלַּת מְעַרְיב אוֹר לְיוֹם חֲמִישִׁי לַיִל י"ח מִרְחֻשָּׁן וַיָּבֵא

20 שיעור יום חמישי כז תשרי תשפד למפעל התורה. שיעור ב' סיום מסכת גיטין

37 שיעורי שב"ק פרשת וירא תשפ"ד

39 וְהִתְקַדְּשֵׁתֶם: בְּעֲלֵי הַתְּאוּהָ - גְרוּעִים מְשׁוּחָטֵי הַיִּלְדִּים

41 הַפְּרִשָׁה: לְמָה אֲבָרְהֵם שֶׁלַח אֶת אֲלֵיעֶזֶר לַחֲרוֹן? כִּי הִכַּל לְפִי הַגְּנִים!

תפילות

43 תפילה א' - ב'

מורינו הרב מוצאי
שבת האחרון

נכתב ונערך
על ידי

שעל ידי

בימים אלו אנו עומדים לפני הוצאת סדרי
ספרי מורינו הרב הבוללים שיעורים
מאמרים תפילות ומכתבים שנמסרו בשנת
תשפ"ב

כל המעוניין להשתתף בהדפסה ניתן לפנות

058-3289-318

התמות באדיבות:

אחר הצדק
אין תמך

השיעורים באדיבות
קו בית המדרש של
מורינו הרב שליט"א
02-5825820

***9148**
הקו של ברסלב

הקו המאחד ביותר
להתחברות והתרגעות שלא היו מעולם

The Rebbe's Line לייק: 4433.03900.474 אירופה: 18.456.400007

ארץ ישראל: 02.800.8.800 || אוקראינה: (38)9.4716.5602

שיעורים

שעור שנמסר לאחר תפלת מעריב אור ליום שני ליל כ"ב מרחשון חיי שרה

שיש בור, והוא לא הולך הוא מקיף אותה. התייה יותר זיהרה מכן אדם. כתוב שילד שם את היד באש, ילד קטן, אבל בהמה לא, תיה לא. חתול לא ישים את היד שלו אף פעם באש. הילד הקטן מנסה לבחון האם זה אש שורפת או לא שורפת.

כי הוא למד את המדרש של אברהם אבינו שזרקו אותו לאש, והאש לא שרפה אותו. זה לא היתה אש נכונה, זה היה אש לא שורפת. אז אמרו: לא, אתה יודע למה האש לא שרפה אותך? כי הרן אחיך עשה כשופים. פעם ידעו לכשף שהאש לא תשרוף, הרן היה מכשף גדול היה כמר של אלילי האש. אז אמרו הרן הוא עשה לך את הכשוף הזה. עכשו בוא נזרוק את הרן, אז שאלו את הרן; למי אתה שיף?

שמענו דברי חזוק מהרב נחמן כהן. בעזרת ה' שכלם ילמדו [דף היומן] בבא קמא, השור, הבור, המבעה וההבער. כל אחד יכול ללמד את זה עם אשתו, גם בן עם אחותו, זה דברים הכי פשוטים שיש בעולם. אם שור מזיק, אם שור נוגח. כתוב "וכי יגף שור" (שמות כ"א ל"ה) על בהמה כתוב "כי יגף", על בן אדם כתוב "כי יגח" (שם כ"ח). "כי יגח" כי אדם יש לו מזל אז צריכים יותר נגיחה. השור כדי ליגח בן אדם הוא צריך להיות יותר מתחכם, מדברים בשורים מתחכמים. כי שור שוטה [שנפל לבור], הוא רק חייב על שור שוטה, אומרת הגמרא, שור שוטה בלילה. שור שוטה ביום [שנפל לבור, הרי בעל הבור פטור], הוא גם רואה את הבור. השור יש לו אינסטינקטים, שהוא מרגיש

לֹא [-]. כְּמוֹ הֶרֶן, הֶרֶן זָכָה שְׂרָבְקָה מִמֶּנּוּ, וְשָׂרָה הִבַּת שְׁלוֹ וְרָבְקָה נִכְדָּה שְׁלוֹ, וְרָחֵל וְלֵאָה בָּנוֹת נִין – בָּנוֹת לְכֵן הִנִּין שְׁלוֹ. הוּא זָכָה כִּינּוּן שֶׁהוּא קִפְץ לְאֵשׁ, אִזּוּ הוּא זָכָה שֶׁכָּל הַבָּנוֹת שְׁלוֹ נִכְנָסוּ בְּעַם יִשְׂרָאֵל.

כִּי רִשִׁי אוֹמֵר בְּחַיֵּי שְׂרָה שְׁלֹא הִיְתָה שׁוֹם בַּת כְּשָׂרָה בַּחֲרֵן [שהייתה ראויה ליצחק חוץ מרבקה, ואליעזר היה צריך נס עצום למצוא את הכשרה שבהם ולהביאה ליצחק]. |! שׁוֹם בַּת! אֶפְשָׁר לְנַסֵּעַ

❁ מֵרֵאִי מִקוֹמוֹת וְהַעֲרוֹת ❁

שִׁיבָא? מַה זֶה שִׁיבָא? תֵּל הַשּׁוּמֵר. אַתֶּם לֹא יוֹדְעִים, יְלָדִים פֹּה לֹא יוֹדְעִים כְּלוּם, שׁוּבוּ בָּנִים מִנְּתֻקִים לְגַמְרִי, לֹא יוֹדְעִים יֵשִׁיב שִׁיבָא וְשִׁיפָא. שִׁיפָא מְשִׁיפִים שֵׁם אֶת כָּלֵם. ישׁ שֵׁם כְּבָר אִיזָה אֲרִבְעֵ אֶלְף מְחַבְּלִים בְּשִׁיפָא, כָּל מְחַבְּלִים בְּרָחוּ לְשִׁיפָא. כִּינּוּן לֹא מְרִשָׁה לְפוֹצֵץ אֶת שִׁיפָא, וְשִׁיפָא תִשָּׂאֵר עַד שִׁיבּוֹא מְשִׁיטִים. אִזּוּ שֵׁם הַבּוֹנֵקֵר הַעֲקָרִי שֵׁם יֵשׁ אוֹכֵל. (הֵיִתִּי שֵׁם אֶתְמוּל, הִבִּיאוּ לִי פִיצָה גְּלִידוֹת, אִיזָה שִׁפְעֵ הִבִּיאוּ לִי שֵׁם, וְאִי יֵשׁ כֶּזֶה שִׁפְעֵ שְׂאִין בְּעוֹלָם. וְחֲשַׁמֵּל הִכִּי הִכִּי, וְגַגְרִטוֹרִים הִכִּי מְשַׁכְּלָלִים יֵשׁ שֵׁם. אִזּוּ אֲנִי מַצִּיעַ לְכָלֵם לְסוֹעַ לְשִׁיפָא, מִי שִׁיפְנוּ אוֹתוֹ מִפֹּה, שִׁיפְעֵ לְשִׁיפָא. עַל כָּל פְּנִים שִׁיפָא זֶה הַמְּקוֹם הִכִּי טוֹב, שֵׁם מְחַבְּלִים אוֹכֵל בַּחֲנָם, גְּלִידוֹת בַּחֲנָם, תִּרְנַנְגוֹלִים עַל מַקָּל בַּחֲנָם...).

אִזּוּ עֲקִשׁוּ בְּמִקוֹם לְפוֹצֵץ אֶת שִׁיפָא אוּ מְפוֹצְצִים אֶת הַבָּתִּים הַרִיקִים מִפְּנּוּ, הַכֹּל אֲחִיזֵית עֵינַיִם, כָּל צַה"ל זֶה אֲחִיזֵית עֵינַיִם. בְּאִרְיָ זֶה מְרַחֵק שְׂעָה מִירוּשָׁלַיִם, מִי שִׁיפְעֵ הִכִּי לֹאֵט זֶה שְׂעָה וְחֻצִי. בְּשֵׁשׁ וְחֻצִי [בבוקר בשמחת תורה] כְּבָר הוֹדִיעַ שֶׁהֲגִיעוּ חֲמִשׁ אֶלְף מְחַבְּלִים, הֵם [- הַצָּבָא] רַק הֲגִיעוּ בְּעִשָׂר בְּלִילָה, אַחֲרֵי שֶׁשָּׁחֲטוּ אֶת כָּלֵם וּבִתְרוּ אֶת כָּלֵם, חֲתִכּוּ אוֹתָם לְחֲתִיכוֹת חֲתִיכוֹת. עַד הַיּוֹם זֶה לֹא מוּבָן מַה [לְקַח כָּל

אֲנִי שִׁיף לְאַבְרָהָם אָבִינוּ. [כי בתחילה הָרֵן אָמַר בְּלִיבוֹ:] אִם אַבְרָהָם יִשְׂרָף הוּא יִגִּיד שֶׁהוּא שִׁיף לְנִמְרוֹד, אִם אַבְרָהָם לֹא יִשְׂרָף, [הוּא יִגִּיד שֶׁהוּא שִׁיף לְאַבְרָהָם]. כִּי הָאֵשׁ לֹא שׁוֹרְפֶת... לֹא כָּל אֵשׁ שׁוֹרְפֶת, [אֲצֵל] צְדִיקִים הָאֵשׁ לֹא שׁוֹרְפֶת.

חֲנַנְיָה מִישָׂאֵל וְעֲזַרְיָה הָיוּ בַתוֹךְ הָאֵשׁ, [הָאֵשׁ] לֹא שְׂרָפָה אוֹתָם. נְבוּכַדְנֶצַּר אָמַר לָהֶם אוֹלִי הָאֵשׁ תִּשְׂרֹף אֶתְכֶם. הוּא אָמַר אֲנַחְנוּ הוֹלְכִים עַל מַנֵּת לְהִשְׂרָף,

1 חָרוּ [זֶה כְּאִזּוֹ קְרוּב אַחֲרֵי יְרוּשָׁלַיִם, כְּאִזּוֹ אַחֲרֵי הַבְּנִין, אַחֲרֵי כְּבִישׁ מִסָּפֵר אַחַד...]. עַם אֲוִירוֹן זֶה שְׂעָה, מִי שְׂעוֹסֵעַ דָּרָךְ אִיסְטַנְבוּל, אִזּוּ הוּא לֹקַח מוֹנִית בְּחֲמִשׁ שְׂעוֹת, הוּא מַגִּיעַ לְחָרוּ. הַיּוֹם חָרוּ זֶה טוֹרְקִיָה פְּעַם זֶה הִיְתָה סוֹרְיָה, כָּל פְּעַם זֶה מְשַׁתְּנָה, אִי אֶפְשָׁר לְדַעַת מַה יְהִיָּה בְּעוֹד שְׂעָה.

כִּי עֲכָשׁוּ חֲמָס מְשַׁמְלֵטִים עַל כָּל הָעוֹלָם, וְהֵם עוֹמְדִים לְכַבוֹשׁ אֶת כָּל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. לְכֵן אֶמְרַתִּי לְכוֹלֵם הַתְּפִנוּת, בְּקִשְׁתִּי מְפוֹלֵם לְהַתְּפִנוּת. יֵשׁ לָךְ פֹּה אוֹטוֹבּוֹסִים מְאֹה אוֹטוֹבּוֹסִים, כָּל מִי שְׂרוּצָה זֶה יַעֲלֶה חֲמִשִּׁים שָׁקֵל לְמִבְּנֵי, חֲמִשׁ עֶשְׂרֵה שָׁקֵל לְבַחֲרוּ עַד גִּיל שֵׁשׁ עֶשְׂרֵה. כִּי הִרַב מַצִּיעַ לְכָלֵם לְהַתְּפִנוּת, אוּ לְעֵבֶר לְעֵזָה, אוּ לְאִיסְטַנְבוּל. כָּל אַחַד יְחַלֵּשׁ אִיפֹה יוֹתֵר קָל. כִּי בְּעֵזָה כְּבָר הַכֹּל מְפָצֵץ, אוּ לֹא יוֹדְעִים אִם יְהִיָּה מְקוֹם. אַבְּל יֵשׁ שֵׁם אַרְבָּעִים אֶלְף בָּתִּים מְפָצְצִים לְגַמְרִי, וְעוֹד מְאֵתִים אֶלְף בָּתִּים חֻצִי מְפָצְצִים. אִזּוּ כָּל אַחַד כּוֹל לְבַחֵר לוֹ דִּירָה שֵׁם, כִּי כָּלֵם כְּבָר עוֹנֵב שֵׁם, אִין שֵׁם אֶף אַחַד, [הַצָּבָא] רַק מְפוֹצְצִים בָּתִּים רִיקִים, אִין מַה לְפוֹצֵץ שֵׁם.

הַבּוֹנֵקֵר הַעֲקָרִי [שֶׁל חֲאָמַס בְּעוֹז] זֶה תַּחַת [בֵּית חוּלִים] שִׁיפָא. יֵשׁ [בֵּית חוּלִים] שִׁיבָא וְשִׁיפָא, כָּל אַחַד יְבַחֵר לוֹ מַה הוּא בּוֹחֵר, (אֶתָּה בּוֹחֵר שִׁיפָא, אוּ

עכשו רוצים לעשות תשובה.
בלם מבינים שעשו הפגנות נגד
הדתיים, מאחד בנובמבר
עד אחד בנובמבר, שתיים עשרה
חדש, אז עשו הפגנות זה כל
ההפגנות זה היה נגד הדת, נגד
הדתיים. אז הם אמרו עכשו
קבלנו את המכה שלנו. הם
חשבו שלית דין ולית דין, אז
רואים שיש דין ויש דין! אי
אפשר לעשות הפגנות כל מוצאי

לחרן לראות את הבית של רבקה
את הבית של לאה. כל אחד יכול
לסוע לחרן היום זה לגיטימי זה
מתר. אולי נעבר לגור בחרן, אם
יפנו אותנו מכאן... כי כבר את
קרית שמונה פנו, את שדרות
פינו, את שלומי פינו. כבר אמרו
להם שעורים, בלם ילכו למלון
המלכים להגיד שם שעורים. כל
הפנות צריכים לחזק אותם, הם
רוצות לעשות תשובה. בלם

מראי מקומות והערות

שתו עטרים בקבוקים. אז כל המפקדים לא הבינו
מה מדברים אליהם בכלל. בלם היו שתויים. שחטו
את כל הקצינים במחנות צבא כמו ברוזים, כמו
המרגולות.

כה ומו בכדי להגיע. אלא פשוט הם היו שתויים, כל
המפקדים. הם קימו ושמחת בחגה, מה שלא קימו
שובו בנים אז הם קימו. שתו שמפנה, (אני גם
שתיתי שמפנה, אבל רק עשרה בקבוקים... הם

שַׁבָּת, לְהַבִּיא מֵאָה אֶלֶף אִישׁ, לְצַעֲוֹק דְּמוֹקְרַטְיָה, וְהַפְּנִינָה דִּיקְטַטוּרָה - שְׁלַחְסֵל אֶת הַדְּתִיִּים, לְפָנֹת אֶת הַדְּתִיִּים, שְׁזָה הָיָה כָּל הַמְטָרָה שֶׁל הַהַפְּגָנוֹת, דִּיקְטַטוּרָה כְּזֹאת שֶׁעוֹד לֹא הִיְתָה בְּעוֹלָם. אִז עֲכָשׁוּ ה' שְׁלֵם לְהֵם מִנָּה אַחַת אַפִּים.

וְכַמוֹכֵן שְׁאַנְחֵנו, אִם יִפְנֹו אוֹתָנוּ מְכָאן, אוֹ שְׁנֹסַע לְעִזָּה אוֹ לְאִיסְטַנְבוּל אוֹ לְחָרֵן. חָרֵן זֶה אַחֲרֵי אִיסְטַנְבוּל, יֵשׁ שָׁם אֶת הַדִּירָה שֶׁל רִבְקָה, אֶת הַדִּירָה שֶׁל לֶבֶן, אֶת הַדִּירָה שֶׁל בְּתוּאֵל. אִז אֲנַחְנוּ נִדְאָג שְׁאַנְחֵנוּ נִקְבַּל אֶת כָּל הַדִּירוֹת, אֲנַחְנוּ הַיּוֹרְשִׁים הַיִּשְׂרָאֵלִים, זֶה מְגִיעַ לָנוּ בְּתוֹר יִרְשָׁה, זֶה לֹא שִׁיךְ לְחֶמָּאס. הַחֶמָּאס רוֹצִים אֶת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, אִז אֲנַחְנוּ נִרְצָה אֶת חָרֵן, אֶת טוֹרְקִיָּה, נַעֲשֶׂה הַחֲלָפוֹת. הַחֶמָּאס יִקְבְּלוּ אֶת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, כְּמוֹ שְׁאוּמְרִים הָאוּ"ם שְׁאַרְץ יִשְׂרָאֵל שִׁיכַת לְחֶמָּאס.

הָרִשְׁ"י, עֲכָשׁוּ [הַפְּרֹשׁוֹת] זֶה רַק סְפוּרִים, כָּל בַּת צְרִיכָה לְלַמֵּד אֶת הַפְּרָשָׁה. עֲכָשׁוּ זֶה [- הַתְּפִלָּה] עַד עֶשְׂרֵה, עַד אַחַת עֶשְׂרֵה, אַחֲרֵי זֶה יוֹשְׁנִים מֵאַחַת עֶשְׂרֵה עַד שֵׁשׁ. כָּל הַבְּנוֹת צְרִיכוֹת לֵהִיּוֹת בְּסַמִּינָרִים, לֵהִיּוֹת מְרוֹת, אֲסוּר לְאַחַר דְּקָה. לְכַבֵּד אֶת הַמְּוֹרוֹת, לֹא לְחֻשָּׁב שֶׁהֵם יוֹתֵר חֲכָמוֹת מֵהַמְּוֹרוֹת, הַמְּרוֹת עֲדִינָן יוֹתֵר חֲכָמוֹת מֵהֵם. וּבְעִזְרַת ה' יִהְיוּ כָּל הַבְּנוֹת פֹּה מְנַהֲלוֹת סַמִּינָרִים, וּמְכָל סַמִּינָר יִקְבְּלוּ אֶלֶף בָּנוֹת.

עֲכָשׁוּ יֵשׁ פֹּה לְבַד אֵיזָה מֵאָה אֶלֶף בָּנוֹת בִּירוּשָׁלַיִם, שֶׁהִגִּיעוּ מְכָל הַיִּשׁוּבִים. הֵם רוֹצוֹת שְׁעוּרֵי תוֹרָה, הֵם רוֹצוֹת לְעֵשׂוֹת תְּשׁוּבָה. לְלַכֵּת עִם שְׂמָלוֹת אֲרָכוֹת, בְּרַגַע שְׁאַחַת לֹא מֵאַרְיִכָּה אֶת הַשְּׂמָלָה. נִהְרָגִים עוֹד עֶשְׂרֵה חִילִים, כָּל יוֹם נִהְרָגִים עֶשְׂרֵה חִילִים, הַיּוֹם כְּכֹר הִגִּיעוּ לְשְׁלוֹשִׁים וְחָמֵשׁ [תְּחִלִּים שְׁנִפְלוּ הַי"ד בְּקִרְבוֹת בְּעִזָּה]. מִיּוֹם רֵאשׁוֹן שְׁלוֹשִׁים וְחָמֵשׁ, [-מִתְחַלֵּת הַפְּנִיסָה הַקְּרִמְעִית לְרִצּוּעַת עִזָּה]. אֲנַחְנוּ כְּכֹר נִכְנָסִים לְשָׁבוּעַ

בִּי הֵם יוֹדְעִים אֶת הָרִשְׁ"י הִרְאִישׁוֹן - 'לְסִטִּים אַתֶּם'. צְרִיכִים לְלַמֵּד אֶת הַפְּרָשָׁה עִם

בִּי הֵם יוֹדְעִים אֶת הָרִשְׁ"י הִרְאִישׁוֹן - 'לְסִטִּים אַתֶּם'. צְרִיכִים לְלַמֵּד אֶת הַפְּרָשָׁה עִם

אָבֹדוֹן, שְׁמָשֵׁם כְּכֹר לֹא יוֹצְאִים
לְעוֹלָם, גַּם לֹא בַתְּחִית הַמֵּתִים.

אִז כָּל הַבְּחוּרִים יִנְפְּצוּ אֶת
הַשְּׂוִימִי עֲכָשׁוּ בְּרֹגַע הַזֶּה!
יִקַּח פְּטִישׁ יִשְׁכַּר אֶת הַשְּׂוִימִי!
וְכָל הַבָּנוֹת יֶאֱרִיכוּ אֶת הַשְּׂמָלוֹת
עַד הַקָּרְסֵל. בְּעֶזְרַת ה' נִזְכָּה
לְגֹאֲלָהּ הַשְּׂלֵמָה בַּמְהֵרָה בְּיַמֵּינוּ
אָמֵן!

סיום מסכת קדושין על פי הסדר של הדרף היומי

סיום על קדושין: "תניא רבי שמעון בן
אלעזר אומר] מימי לא ראיתי
צבי קיץ וארי סבל". אם רוצים
סבלים לא לוקחים אריות,
לוקחים אנשים משובו בנים. או
"ושיעל] חנוני", כל אחד יפתח
חנות מכלת או סופר, לא ראינו
שועלים חנונים. עכשו כל
הסופרים ריקים, אין מי שישים
על המדפים את המים, את

השני של המלחמה²].

והשיומים זה השטן! כל בחור
שרואה שיומי, הוא
צריך לדעת שעכשו נהרגים אלף
חילים! זה שום גיהנום לא יכפר
על זה! כל בחור שמחזיק שיומי,
מסתכל בשיומי, שידע שאפלו
מיליון שנה בגיהנום לא יכפר לו.
הוא יעבר מיליון שנה, גם אחרי
תחית המתים, הוא לא יצא
מהגיהנום. כל הבחורים
שמסתכלים בשיומי, שידעו
שהם אבודים לנצח נצחים. זה
פגם כזה, זה שרף את המוח, כפר
אי אפשר לישן בלילות, המחזות
עולים, התאורים הנוראים
עולים. יותר גרוע משחיטות,
יותר גרוע מרציחות. וכל מי
שמחזיק שיומי אין לו חלק
לעולם הבא שאדם ידע! וגם לא
בגיהנום יקבלו אותו, אולי יקבלו
אותו במדור העשירי - האחרון -

מראי מקומות והערות

המפקדים לא הגיעו, רק הגיעו אחרי ששחטו את כל
הקבוצים, שחטו אותם בצורה הכי אכזרית, יותר
מאשר הנאצים! יש סרטונים, לא כדאי לראות את
הסרטונים. מי שרוצה לדעת מה היה, יכול לראות,
דברים שלא היה מבריאת העולם! זה יותר גרוע
משדים! יותר גרוע ממפלצות! זה השטן בעצמו!!!

² כל המלחמה הזאת זה שקר, סתם מרמים אנשים.
הם לא מפוצצים את הבונקר העקרי, זה משאירים
למשיח. פי מאמינים במשיח יותר מאשר אנתוני,
אנתוני רק מפוצצים בתים ריקים, דינוות חול,
מנהרות ריקות, זה מה שמפוצצים, כדי שלא יפטר
אותם. כי כלם רוצים לפטר את כל המפקדים, כי כל

הבמבה. מבקשים מכלם להתנדב לסופרים, אולי נביא גם שועלים. כי השועל רוצה להיות חנוני, רק לא נותנים לו. [והם] מתפרנסים שלא בצער" ואנחנו צריכים לעבד בסופרים.

ולכן: "תניא רבי נהוראי אומר מניח אני כל אמונות שבעולם] ואיני מלמד את בני אלא תורה" לא אמונות, לא חנוני ולא סבל ולא נדל"ן ולא צ'ינג' ולא, שום דבר לא! ולא תמ"א ולא בכא... רק "רבי נהוראי אומר" רק תורה! כל אחד צריך לדעת שהוא צריך לדעת איך ללמד תורה. קשה לו ללמד קדושין ילמד ספה ילמד ברכות.

קדושין זה הכל ספורים, אבל רק לדלג על הנחש. יש פה נחש ארסי שאני לא רוצה שיתעסקו אתו, זה נראה שיבוא משיח. אז כל אחד ידלג על הספור עם הנחש, את זה לא לומדים, זה בשובו בנים לא לומדים על הספור על הנחש. פתאום מישהו זה יעקץ אותו ויהיה לנו בעיות [3].

"[והם] לא נבראו אלא לשמשני, ואני נבראתי לשמש את קוני] מה אלו שלא נבראו אלא לשמשני מתפרנסים שלא בצער, ואני שנבראתי לשמש את קוני" כי אדם בא רק ללמד גמרא, הגברים צריכים ללמד גמרא, והבנות יגידו שלשה ספרי תהלים. אלה שלומדות בסמינרים יגידו רק ספר אחד מחמשה. מי שלומדת בסמינר, תגמר כל יום שלשה ספרי תהלים, שהתילים יחזרו בשלום. כי הם לא עושים שם כלום, זה הכל שקר. לא מפוצצים שום בונקרים, בידן לא מרשה, עושים מה שבידן אומר, רק עושים אחיזת עינים. אז זה רק למוד תורה יכול להציל, רק

מראי מקומות והערות

שיפא או שיבא, שיפא זה מוגן על ידי המחבלים על ידי בידן, הרבה יותר בטוח מתל השומר. תל השומר

³ אז יש בית חולים שיפא בענה, ויש שיבא ליד בני ברק. כל אחד יבחר לו איזה בית חולים הוא רוצה. או

מְבִינָה כָּלוּם, הִיא תְּבִין בְּגִיל שְׁמוֹנָה עֶשְׂרֵה. הִיא תִּשָּׁב בַּכֶּתֶה תִּקְשִׁיב, תִּשָּׁב, לֹא תִצְבֵּט חֲבֵרוֹת, וְלֹא תִעְלִיב חֲבֵרוֹת. בְּגִיל שְׁמוֹנָה עֶשְׂרֵה הִיא תְּבִין אֶת הַכֹּל, הִיא יְכוּלָה לְהִיּוֹת מְנַהֶלֶת, וְאִז כָּל הַבְּנוֹת יַעֲשׂוּ תִשׁוּבָה.

כִּי עֲכָשׂוּ הִגִּיעוּ מִשְׁלוֹמֵי בְּנוֹת, זֶה מֵאָה זֶה אֶלֶף בְּנוֹת, (הרבנית) חוּהַ שְׁטֵרן הִלְכָה אֵלֵיהֶם בְּמִלּוֹן הַמְּלָכִים וּמְסָרָה לָהֶם שְׁעוֹר. כָּל בֵּת צְרִיכָה לְלַכֵּת לְמִלּוֹן הַמְּלָכִים לְמָסָר שֶׁם שְׁעוֹר, לְרַקֵּד אִתָּם, לְשִׁיר אִתָּם, קִצַּת זְמִירוֹת שֶׁבֶת, אֶפְשָׁר לְלַכֵּת אַחֲרֵי הַסְּעוּדָה לְשִׁיר אִתָּם זְמִירוֹת שֶׁבֶת. זֶה חֲמֵשׁ דְּקוֹת מְכָאן, וְעֲכָשׂוּ מִפְּנִים אֶת כָּלֵם לִירוּשָׁלַיִם, לְמִלּוֹנוֹת בִּירוּשָׁלַיִם.

אִז אָדָם צָרִיךְ לְדַעַת שְׁבַחֲוֹרִים וְרוֹצִים לְנִסְעָה לְאַמְרִיקָה, ^[5]

אִז פֶּה בְּדָף, פֶּה אֵינן כ"ט ע"ב. כִּי פָּחְדוּ לְהִכְנִיס פֶּה אֶת הַנְּחָשׁ, אִז יֵשׁ נִחָשׁ עִם שְׂבַע רְאשִׁים, כָּל אֶחָד יִרְאֶה לְדַלֵּג עַל הַסְּפוּר הַזֶּה, כִּי אֲנִי לֹא רוֹצֶה לְהִסְתַּבֵּךְ עִם נִחָשִׁים. וְאֵינן מְקוּם בְּבֵית חוּלִים לְאֵלָה שֶׁהַנְּחָשׁ נוֹשֵׁךְ אוֹתָם. רַק בְּשִׂפָּא.

אִז רַבִּי נְהוֹרָאִי אוֹמֵר אֲנִי רַק מְלַמֵּד אֶת בְּנֵי תוֹרָה, לֹא חֵיל וְלֹא צָבָא וְלֹא צַה"ל, וְלֹא חֲמָאֲסְנִיק וְלֹא מְחַבְּלִים וְלֹא חוֹבְאֵלְלָה. אֲנִי רַק מְלַמֵּד אוֹתוֹ לְהִיּוֹת [- ללמוד תורה]. ^[4] אִז אוֹמֵר רַבִּי נְהוֹרָאִי, זֶה רַבִּי מְאִיר, אֲנִי [מְלַמֵּד אֶת בְּנֵי] רַק תוֹרָה לֹא חֲמָאֲסְנִיק וְלֹא חוֹבְאֵלְלָה וְלֹא שְׂמַאל אֲנִי רַק מְלַמֵּד אֶת בְּנֵי תוֹרָה, זֶה יְכוּל לְהִגֵּן! וְהַבְּנוֹת יִגִּידוּ תְּהֵלִים.

הַבְּנוֹת צְרִיכוֹת לְהִיּוֹת מְנַהֶלֶת וּמוֹרוֹת. אֶפִּילוֹ בֵּת שְׂלֵא

מֵרָאִי מִקוֹמוֹת וְהַעֲרוֹת

שְׂאָמֵר שֶׁהוּא חֲמָאֲסְנִיק שֶׁחָרְרוּ אוֹתוֹ, כָּל הַשְּׂמַאל זֶה חֲמָאֲסְנִיקִים. כָּלֵם בּוֹכִים... יֵשׁ דָּן חֲלוּץ הוֹלֵךְ מִפְּגִין כָּל יוֹם לְטוֹבֵת הַחֲמָאָס ה' יִצְרִיךְ יִמְיוֹ וְשׁוֹנֵתֵינוּ בְּבְרִיאוֹת... הוּא שְׂיַסַּע לְשִׂפָּא שְׂמֵ יִטְפְּלוּ בּוֹ טְפוֹל הַכִּי טוֹב, יִרְפְּאוּ אוֹתוֹ.

⁵ רוֹצִים לְהִצְטַרֵּף לְחוֹבְאֵלְלָה, רוֹצִים לְהִצְטַרֵּף לְחֲמָאָס. הַשְּׂמַאלָנִים רוֹצִים לְהִצְטַרֵּף לְחֲמָאָס, הֵם רָצוּ מִבְּאִרֵי לְעִשׂוֹת גֶּשֶׁר לְשֶׁר לְעִנְיָה, שְׂיִזְכְּלוּ לְבַקֵּר

עוֹד יְכוּל לְפַל טִילִים בְּשִׂפָּא שׁוּם טִיל לֹא יִפֹּל, זֶה עַל בְּטוּחַ, עַד שְׂיַבֵּא מִלֵּךְ הַמְּשִׁיחַ, לֹא יִפֹּל שֵׁם שׁוּם טִיל. אִז מִי שֶׁרוֹצֶה לְלַכֵּת לְבֵית חוּלִים, שְׂיַסַּע לְשִׂפָּא יוֹתֵר טוֹב, יוֹתֵר בְּטוּחַ. אֲנִי מְבַטֵּיחַ לוֹ שְׂשֵׁם לֹא יִקְרָה לוֹ כְּלוּם.

⁴ כִּי כָּלֵם הַיּוֹם חֲבָרִים שֶׁל הַחוֹבְאֵלְלָה, כָּל הַשְּׂמַאל חֲבָרִים שֶׁל הַחוֹבְאֵלְלָה שֶׁל הַחֲמָאָס, הֵם אֲמָרוּ לְחֲמָאָס אֲנַחְנוּ חֲמָאֲסְנִיקִים. אִז כְּבַר שֶׁחָרְרוּ כְּפֹה, מִי

בְּשִׁיבָה דְּשָׁנִים וְרַעֲנָנִים יִהְיוּ."

שְׁעוֹר שְׁנַמְסֵר בְּסַעֲדָה שְׁלִישִׁית שַׁבַּת קֹדֶשׁ וַיֵּרָא כ' מֵרַחֲשׁוֹן תַּשְׁפ"ד

כָּל הַיְלָדִים צְרִיכִים לְצַעֵק עַל
הַהוֹרִים, [הַכּוֹנֵה לְדַבְּרֵי בַעַל הַפֶּלֶא

יִעֲזֵר הַק', שְׁכַתּוֹב: וּמֵאַחַר שֶׁאֵין אִשָּׁה אֵלֶּא לְבָנִים
(תַּעֲנִית לֹא אֵת כְּתוּבוֹת נט, ב) וְכֹל שְׁלֹמֹת הוֹלֵד
בְּמִדּוֹת וּבִדְעוֹת תְּלוּי בּוֹמֵן הוֹזֵק וּבְכּוֹנֵת הוֹזֵק, אֵי
לֹאֵת לֹו בְּכַח וְלוֹ בְּחִיל יִגְבֵר אִישׁ לְקִים מִצּוֹתוֹ דְּבַר
בַּעֲתוֹ וַיִּתְאַמֵּץ בְּמִצּוֹתוֹ אִישׁ וְאִשְׁתּוֹ לְחַשֵּׁב מִחֻשְׁבוֹת
טְהוּרוֹת זְכוֹת וְכִרּוֹת, וְזֶה לֹא יִקְרַב מִמִּחֻשְׁבוֹתֶיךָ שׁוֹם
מִחֻשְׁבָּה זָרָה, כִּי קְרוֹב הוּא לְהִיְתוֹת כְּעִלְתוֹ כְּעִלְת
זְנוּת וּנְפֵשׁ הֵם חוֹבְלִים וּבְנִים זָרִים יִלְדוּ רַעִים וְחַטָּאִים
וּתְפִשִׁים בְּנִים מִשְׁחִיתִים כֹּל מוֹם בָּם. וְמָה יִתְאַוֵּן
אָדָם חֵי כְּשִׁישׁ לֹו תְּרַבּוֹת רַעִה בְּתוֹךְ בֵּיתוֹ גִּבְרַת עַל
חֻטְאֵיו שְׁהוּא גוֹרֵם רַעִה לְעַצְמוֹ. וְזוֹ רַעִה חוֹלָה
וְאִכּוּרֵיִתָּא גְדוֹלָה יוֹתֵר מִשׁוֹחֲטֵי הַיְלָדִים, וְאִם הִיז
יִדְעִים הַבְּנִים שְׁהוּא גְרָמָא לְהֵם בְּנוֹיָקִים הִיז צוֹעֲקִים
מִרְדָּה עֲלִיז בְּאִמְרוֹ, לְמָה עִכְרְתָנוּ וּבַעוֹן חוֹלְלָתָנוּ. וְכִי
יִשְׂאוּ אֵת עוֹנָם, אִב וְאִם נוֹטִילִים חֵלֶק בְּרֵאשׁ, כִּי הֵם
אִבּוֹת הַטְּמָאָה וְאִין עַל הַבְּנִים כֹּל כֶּךָ אִשְׁמָה, כִּי
מֵאַחַר שְׁהִיִּסוּד רַעוּע וְהַשְׂרֵשׁ רַע וְהַקְּלֵפָה בְּנַפְשׁ

וְאָדָם צְרִיךְ לְדַעַת שְׁחוּץ מִתּוֹרָה
אֵין כְּלוּם. "אֶלֶּא תוֹרָה, שְׁכָּל
אֲמָנוֹת שְׁבַעוּלָם אֵין עוֹמְדֵת לֹו
אֶלֶּא בִּימֵי יְלָדוֹתוֹ אֶבֶּל בִּימֵי
זְקֻנּוֹתוֹ." בְּסוֹף הוּא יִהְיֶה מוּטָל
בְּרַעֲב, הוּא יִהְיֶה בְּשִׁבִי שְׁל
הַחֲמָאֵס, כִּי הוּא בְּעַד הַחֲמָאֵס, אִז
הַחֲמָאֵס אִז הֵם רוֹצִים לְהִתְאַחֵד
עִם הַחֲמָאֵס, אִז הַחֲמָאֵס יִמְלֵא
אֵת מְשָׁאֵלוֹת לְבוֹ לְטוֹבָה. אֶבֶּל
תּוֹרָה אֵינָה כֶּן, הַתּוֹרָה תְּמִיד תִּתֵּן
עֲלֵיוֹ, גַּם בְּיְלָדוֹתוֹ גַּם בְּזְקֻנּוֹתוֹ.
וְלַעוֹלָם הוּא לֹא יִזְדַּקֵּן, הוּא יִהְיֶה
תְּמִיד צְעִיר בְּגִיל מְאֹתִים חֲמָשִׁים,
הוּא

יִהְיֶה כְּמוֹ בְּגִיל שְׁבַע.

כְּמוֹ שְׁרָה אֲמֵנוּ שְׁבַגִּיל מְאָה הִיא
הִיְתָה כְּמוֹ בְּגִיל עֶשְׂרִים
וּבְגִיל עֶשְׂרִים כְּמוֹ בְּגִיל שְׁבַע,
שְׁבַגִּיל מְאָה הִיְתָה כְּמוֹ גִּיל שְׁבַע,
הִיְתָה רַעֲנָנָה וְצַעֲרָה כְּמוֹ גִּיל
שְׁבַע. וְלִכֵּן נֶאֱמַר "וְקוֹי ה'
יִחְלִיפוּ כַח יַעֲלוּ אֶבֶר בְּנֵי עֶשְׂרִים
בְּזְקֻנּוֹתוֹ מֵהוּ אֹמֵר עוֹד יִנּוּבּוֹן

מֵרֵאִי מְקוֹמוֹת וְהַעֲרוֹת

בִּינְתִים הַחֲמָאֵס לְקַח אוֹתָם, לְקַח לְהֵם שְׁלוֹשׁ מְאוֹת
בְּחוּרִים.

אֵת הַחֲמָאֵס כָּל יוֹם, בִּינְתִים הַחֲמָאֵס פְּרִיךְ אֵת הַגִּשְׁר
הָאָה... אֲנַחְנוּ בְּעִזְרוֹת ה' נַעֲזֹר לְהֵם לְבָנוֹת אֵת הַגִּשְׁר,
כִּי הֵם רוֹצִים לְהִיְתוֹת עִם הַחֲמָאֵס, שְׁלִיכּוּ לְחֲמָאֵס.

אָדָם צָרִיךְ לְדַעַת שֶׁהַכֹּל תְּלוּי בַּיְחוד, אִם הַיְחוד זֶה עִם הַנְּאָה אִז הַיְלֵד יִרְבִּיץ מִכּוֹת, יִרְבִּיץ מִכּוֹת לֹא שֶׁתּו, כֹּל יוֹם נוֹתֵן לָהּ עֵשׂוֹר סְטִירוֹת בְּבִקְרָ עֵשָׂרִים סְטִירוֹת בְּצִהָרִים שְׁלִשִׁים סְטִירוֹת בְּעָרֵב, יַחַד זֶה שְׁשִׁים סְטִירוֹת, כְּנֶגֶד שְׁשִׁים שְׁכָתוֹב עַל הַצְּפָרְדַּע כְּאֶקְרָא דְהַגְרוּנִיָּא שְׁשִׁים בְּתִים.^[7]

אִז אָדָם צָרִיךְ לְדַעַת שֶׁחֲתָנָה זֶה לֹא בְּשָׁבִיל הַיְצֵר הָרַע, חֲתָנָה זֶה רַק לְבָנוֹת בֵּית. כִּי הָאִשָּׁה זֶה סְפִירַת הַמְּלָכוֹת, וּבְלִי סְפִירַת הַמְּלָכוֹת שׁוֹם תְּפִלָּה לֹא עוֹלָה, שׁוֹם תְּפִלָּה לֹא עוֹלָה בְּלִי סְפִירַת הַמְּלָכוֹת, "בְּזֹאת יָבֵא אֶהָרֵן אֶל הַקֹּדֶשׁ" (ויקרא טז, ג), מֵה זֶה "בְּזֹאת?" נִקְרָא אֵת זֶה אַחֲרֵי פְסָח, עוֹד מְעַט יִהְיֶה פְסָח, עוֹד

לוֹטָה מֵה יַעֲשֶׂה אוֹתוֹ הַבֵּן וְלֹא יִחְטָא, כִּי נִפְשׁ רִשָּׁע אוֹתָה רַע, וְצָרִיךְ עֵמֶל וְטִרְח וְיַעֲיָה רַבָּה כְּלִי הָאֵי, וְאוֹלֵי יוֹכֵל לְהַפְקֵר טַבְעוֹ וּמִזּוּגוֹ הָרַע].^[6]

אָדָם חוֹשֵׁב שֵׁישׁ לוֹ אִשָּׁה אִז כְּבָר הַכֹּל מֵתָר, הוּא צָרִיךְ לְדַעַת שֶׁזֶה אֶסוֹר, וְכֹל הַמַּחְלוֹת זֶה בָּא מִהַתְּשָׁמִישׁ, כֹּל הַמַּחְלוֹת בְּאוֹת מִזֶּה שֶׁהוּא חוֹשֵׁב שֶׁהַכֹּל מֵתָר, כִּי הַחֲתָנָה זֶה לֹא בְּשָׁבִיל יְצֵר הָרַע, אָדָם חוֹשֵׁב שֶׁחֲתָנָה זֶה בְּשָׁבִיל הַיְצֵר הָרַע.

הַכֹּל תְּלוּי בְּקֹדֶשֶׁת הַזְּוֹג — אִם הַיְלֵד יִלְמַד אוֹ לֹא יִלְמַד, אִם הוּא יִרְבִּיץ מִכּוֹת, אִם הוּא יִרְבִּיץ מִכּוֹת אֶחָד לְשָׁנֵי, הַכֹּל תְּלוּי בְּזְוֹג, הַכֹּל תְּלוּי בַּיְחוד, אִם הַיְחוד הוּא לֹא לְשֵׁם שָׁמַיִם — הַיְלֵד יִרְבִּיץ כֹּל הַיּוֹם מִכּוֹת, כֹּל הַיּוֹם הוּא רַק יִרְבִּיץ מִכּוֹת.

מֵרַאי מִקּוֹמוֹת וְהַעֲרוֹת

שֶׁתְּתַפְּלֵא אִם הוּא לֹא מְרַבֵּץ לָהּ — לְמָה אֵתָה לֹא מְרַבֵּץ לִי? מֵה קָרָה? אֵתָה "בְּרִגְוֹ" אֵתִי? ... אוֹ אָדָם צָרִיךְ לְהַתְרַגֵּל לְהַרְבִּיץ מִכּוֹת לֹא שֶׁתּו, בְּבִקְרָ עֵשָׂרִים בְּצִהָרִים אֶרְבָּעִים זֶה שְׁשִׁים וּבְעָרֵב עוֹד שְׁשִׁים זֶה מֵאָה עֵשָׂרִים, בְּיוֹם שֶׁהוּא לֹא יִרְבִּיץ לָהּ אִז הוּא תִלְדֵּן לְהַתְלוּנֹן אֶצֶל הַרֵב "הוּא לֹא הַרְבִּיץ לִי", בְּמִקּוֹם שֶׁהוּא תִתְלוּנֹן שֶׁהוּא הַרְבִּיץ לָהּ הוּא תִתְלוּנֹן שֶׁהוּא לֹא הַרְבִּיץ לָהּ; לְמָה הוּא לֹא הַרְבִּיץ לִי? מֵה? הוּא "בְּרִגְוֹ" אֵתִי? הוּא שׁוֹנֵא אוֹתִי? ...]

⁶ כִּי עֲכָשׁוּ מַחְלָקִים אֶקְדָּחִים, [מַחֲשָׁשׁ שֶׁל פִּיגּוּעִים וְהַשְׁתַּלְטוֹת עַל יִשׁוּבִים], אֶמְרִיקָה מִתְנַגֶּדֶת לָוָה, כִּי הוּא שְׁמַעְהָ שְׁיֹרִים עַל הַהוֹרִים, אֶמְרִיקָה בְּעַד הַחֲמָאס, אוֹמְרַת שֶׁצָּרִיךְ לָתֵת לָהֶם מְדִינָה, אוֹמְרַת שֶׁאִם יִהְיֶה לָהֶם מְדִינָה אוֹ יִהְיֶה שְׁקֵט, לָתֵת לָהֶם הַכֹּל.
⁷ [כֹּל הַעֲנִינוֹ שֶׁל הָאָדָם] שֶׁלֹּא לוֹמַד וּמִשְׁתַּגַּע שֶׁהוּא רְחוּשֵׁב]: שֶׁהוּא תְּמִיד יִתֵּן סְטִירוֹת לְאִשְׁתּוֹ, תְּמִיד, קְבוּעַ, שֶׁהוּא יִהְיֶה רְגִיל אֶצְלוֹ, שֶׁאִשְׁתּוֹ לֹא תִתְפַּלֵּא,

גְּלוּהָ אֶת הַקֶּבֶר שֶׁל נֶתַן זֶה נֶתַן בֶּן רַבִּי יִצְחָק, וְכָל אֶחָד יֵלֵךְ לְהַר הַזֵּיתִים, צְרִיכִים לְלַקֵּת לְהַר הַזֵּיתִים, לְהַתְרַגֵּל, לְקַבֵּר שֶׁל ר' הִירֶשׁ לֵיב, בְּיוֹם שְׁנֵי בַלְיָה, כ"ג [מרחשון, יום הארצייט] זֶה יוֹם שְׁלִישִׁי.

אֲנִי הֵייתִי עֶשְׂרִים שָׁנָה, שְׁמִשְׁתֵּי אוֹתוֹ, הוּא הָיָה קָם חֲצוֹת בֶּ- 23:00 בַּחֲרָף, מ־23:00 עַד 2:00. וְהוּא הָיָה אוֹמֵר כָּל יוֹם "הַגְּנִי הָעֲנִי מִמַּעַשׁ", כָּל יוֹם הָיָה שְׁעָה שְׁלֵמָה בּוֹכָה וְאוֹמֵר "הַגְּנִי הָעֲנִי מִמַּעַשׁ", אֲצִלוּ כָּל יוֹם זֶה יוֹם כְּפוּר, הַחֲצוֹת שְׁלוֹ הָיָה לוֹמַר "הַגְּנִי הָעֲנִי מִמַּעַשׁ", כָּל יוֹם, הֵייתִי עוֹמֵד לִידוֹ וְלוֹקַח לוֹ אֶת הַסֵּל עִם הָאֶכָּל, עִם הַשְּׁתֵּי קֶצֶת, עִם הַסְּדוּר, עִם הַתְּפִלִּין.

חֲדָשׁ יִהְיֶה פֶּסַח, עוֹד חֲדָשׁ עוֹשִׂים לַיַּל סֵדֵר, וְאַחֲרֵי זֶה יִקְרְאוּ אַחֲרֵי מוֹת, אַחֲרֵי מוֹת יִקְרְאוּ "בְּזֹאת יָבֵא" — "בְּזֹאת", אִם אַהֲרֹן אֵין לוֹ אִשָּׁה הוּא לֹא יִכּוֹל לְהִיּוֹת כֹּהֵן גָּדוֹל.

בִּי כָּלֵם הָיוּ בְּתוֹךְ הַמְּנַהֲרָה, בְּכַתֵּל עָשׂוּ מְנַהֲרָה הַצִּיּוֹנִים יִמַּח שְׁמֵם, אוֹי וְאֲבוֹי לָהֶם מַה שְּׂאֲנִי אֶעֱשֶׂה לָהֶם עֲכָשׁוֹ, וְהוּא הָיָה עוֹמֵד [בְּכוֹתֵל תַּחַת כִּיפַּה הַשָּׁמַיִם] בְּשֵׁלֶג, כִּי הָיָה יוֹרֵד שֵׁלֶג, בְּטַבַּת הָיָה יוֹרֵד שֵׁלֶג, הַיּוֹם כְּבוֹר כְּדוּר הָאֲרָץ הַתְּחִמָּם אֲזִי כְּבוֹר יוֹרֵד

אֲדָם צְרִיף לְרֹאוֹת לְהִיּוֹת חֵיל, אָמַר אֶת זֶה ר' הִירֶשׁ לֵיב [ליפּל], עֲכָשׁוֹ זֶה הֵיאֲרָצִיט שְׁלוֹ שֶׁל ר' הִירֶשׁ לֵיב, בְּיוֹם שְׁנֵי כָּלֵם יַעֲלוּ לְקַבֵּר שְׁלוֹ, מִי שְׁיִכּוֹל לַעֲלוֹת לְקַבֵּר שְׁלוֹ, זֶה לֵיד נֶתַן — הוּא קְבוּר לֵיד הַנֶּכֶד שֶׁל רַבִּי נֶתַן, הוּא הָרָאָה לִי אֶת הַקֶּבֶר — אֵיפֶּה שְׁהוּא קְנָה קֶבֶר, הוּא קְנָה אֶת זֶה בְּחֶמֶשׁ לִירוֹת, עוֹד לְפָנַי קוּם הַמְּדִינָה הוּא קְנָה אֶת זֶה. הוּא

פְּחוֹת שְׁלֵג, אָכַל [א] כָּל טַבַּת הָיָה
 יוֹרֵד שְׁלֵג, וְהוּא הָיָה עוֹמֵד
 בְּשֵׁלֵג, מִכֶּסֶה בְּשֵׁלֵג מִכֶּף רִגְלֵי
 וְעַד רֹאשׁ, וְיֵשֶׁר "הַנְּנִי הָעֲנִי
 מִמַּעַשׁ", שְׁעָה שְׁלֵמָה הָיָה שָׁר
 "הַנְּנִי הָעֲנִי מִמַּעַשׁ".

ר' הִירֵשׁ לֵיב, הוּא הָיָה מֵרֵאשִׁי
 הָעוֹבְדִים, וְהוּא קָרַב אֶת ר'
 שְׁמוּאֵל שְׁפִירָא, ר' שְׁמוּאֵל
 שְׁפִירָא מֵהַיּוֹם שֶׁהוּא הִתְקַרַּב
 לְבְרִסְלָב הוּא כָּבֵד לֹא פָתַח
 עֵינָיו, הִצִּיעוּ לוֹ שְׂדוּךְ עִם כְּתָם
 עַל הַפְּנִים. בְּתַשְׁמ"ט שְׁבִיעֵי שָׁל
 פֶּסַח, אַחֲרֵי זֶה נִפְטָר בְּאוֹתָהּ שְׁנָה
 ר' לִוִי יִצְחָק בְּכ"ב תַּמּוּז, זֶה
 מוֹבָא בְּ"עֵתִים לְבִינָה". וְהוּא וְר'
 הִירֵשׁ לֵיב [ב] הָיָה שָׁר כָּל לַיְלָה "הַנְּנִי
 הָעֲנִי מִמַּעַשׁ", לֹא הָיָה אֶצְלוֹ
 לַיְלָה בְּלִי חֲצוֹת, מֵהַיּוֹם שֶׁהוּא
 נִהְיָה בְּרִסְלָב.

בִּי, אֵיךְ הוּא נִהְיָה בְּרִסְלָב? הוּא
 קָלַט אֶת אָבָא שְׁלוֹ, אָבָא שָׁל
 ר' הִירֵשׁ לֵיב, הוּא הָיָה חֲסִיד
 אֶלְכַסְנֵדֶר אוֹ מוֹדֵז"ץ, וְהוּא הָיָה
 מִחֲבִיא סֵפֶר מִתַּחַת לְגַמְרָא, זֶה
 הָיָה אוֹ "מְשִׁיבַת נֶפֶשׁ" אוֹ
 "הַשְּׁתַּפְּכוֹת הַנֶּפֶשׁ", ר' הִירֵשׁ

לֵיב הָיָה בְּחוּר בֶּן 17, וְהִרְבֵּה
 אָמַר: כָּלֵם יִהְיֶה לָכֶם גִּיהֲנָם. הוּא
 הִפְחִיד אֶת הַתְּלָמִידִים. וְהוּא הָיָה
 תָּמִים, הוּא לָקַח אֶת הַכֹּל
 בְּרִצְיוֹנוֹת וְאָמַר 'אֲנִי כָּבֵד לֹא אֶצְאָ
 מִהַגִּיהֲנָם לְעוֹלָם, וְיִהְיֶה לִי גִיהֲנָם
 אֶפְלוֹ שֶׁל מְלִיוֹן שְׁנָה, אוֹלֵי
 מִלְּיָאֲרֵד שְׁנָה', וְהוּא כָּבֵד נֶפֶל
 בְּכֻזָּה דְּכַדוּף שְׁכָבֵר הָיָה סִפְנָה
 לְחַיִּים שְׁלוֹ, כָּל זֶה הָיָה ר' הִירֵשׁ
 לֵיב כְּשֶׁהוּא עוֹד הָיָה בֶּן 17.
 פְּעַם הוּא רָאָה שְׁאָבָא שְׁלוֹ
 מִחֲבִיא אֵיזָה סֵפֶר מִתַּחַת לְגַמְרָא,
 וְאַחֲרֵי שֶׁהוּא גּוֹמֵר אֶת הַגְּמְרָא
 הוּא מִחֲבִיא אֶת זֶה בְּתוֹךְ הָאָרוֹן
 בֵּין הַסְּפָרִים, מִחֲבִיא. אַז ר' הִירֵשׁ
 לֵיב עָקַב, הוּא הָיָה בְּלֵשׁ, הוּא
 לָמַד בְּלֵשׁוֹת, הוּא לָמַד לְהִיּוֹת
 בְּלֵשׁ שֶׁל הַמְּשֻׁטְרָה, אַז הוּא בְּלֵשׁ
 אַחֲרֵי אָבָא שְׁלוֹ, תִּפְסֵ אוֹתוֹ עַל
 חֵם, תִּפְסֵ אוֹתוֹ עַל חֵם, רָאָה
 אֵיפֹה הוּא מִחֲבִיא אֶת הַסֵּפֶר,
 פָּתַח אֶת הַסֵּפֶר, רָאָה "מְשִׁיבַת
 נֶפֶשׁ", שְׂאִין יְאוּשׁ וְנִצָּא מִכָּל
 הַפְּגָמִים, וְצָרִיכִים לִיסַע לְאוּמָן...
 טוֹב, הוּא הָיָה [ג] בְּאֵיזָה כְּפָר
 שֵׁם, בְּמוֹדֵז"ץ / בְּאֶלְכַסְנֵדֶר, אַז
 הוּא אָמַר לְאָבָא שְׁלוֹ שֶׁהוּא רוֹצֵה

יַעֲיִדוּ בְּתוֹר אֲדָמוֹ"רִים שְׁכָל
הַבְּרִסְלָבִים זֶה קְבוּצַת מְרַגְלִים,
שֶׁהוֹלְכִים לְרוֹסְיָה לְמַסַּר סוּדוֹת,
וְעַל יְדֵי זֶה הַבְּנִים שְׁלָהֶם יִפְסִיקוּ
לְלַכֵּת לְרוֹסְיָה, כִּי הַבְּנִים שֶׁל כָּלֶם
הָיוּ עוֹבְרִים אֶת הַגְּבוּלוֹת
וְעוֹזְבִים אֶת הַבְּתִים, [הַבְּנִים] שֶׁל כָּל

הָאֲדָמוֹ"רִים, לֹא הָיָה אֲדָמוֹ"ר
שֶׁלֹּא הָיָה לוֹ בֶּן בְּרִסְלָב, זֶה הָיָה
הַמְצָב בְּשַׁנַּת תר"צ, הוּא (- ר' הַיֵּדֶשׁ
לִיב) הַתְּקַרְב כְּכֹר בְּשַׁנַּת תר"פ,
בְּתַרפ"ב הוּא כְּכֹר הַגִּיעַ לְאוֹמֵן
אִיךְ שֶׁנִּגְמְרָה מִלְחַמַת הָעוֹלָם
[הַרְאֻנָה], וְהַחֲלִיטוּ כָּלֶם לְסַפֵּר
שָׁהֶם (- אֵילו הַחוּצִים אֶת הַגְּבוּל מִפּוֹלִין לְרוֹסִיָה
לְהַגִּיעַ לְאוֹמֵן, שֶׁהֶם) מְרַגְלִים...

אז ר' יצחק ברייטער ז"ל
יעקב זיטומיר או ועלוייל
זיטומיר קראו לו ועלוייל, הם
עשו תקנה [שבמקום לנסוע לאומן]
שלומדמים שני דפים לקוטי
מוהר"ן וארבע דפים לקוטי
הלכות, ובזה נהיה התקון. אז ר'
הירש לייב שהיארצייט שלו זה
יום שני בלילה שאל אם זה נכון,
אם ר' יצחק ברייטער מוכן
להוציא אותו מהגהנם, הוא בא

ליסע לורשה — ללמד בישיבה
בנרשה, התכנית שלו היתה ללמד
בברסלב. היתה ר' אלחנן ספקטור,
היתה לו ישיבה, היתה ישיבת
ברסלב [בנרשה], היתה שם שבע
בחוורים אולי, בנרשה, והוא נסע
לנרשה.

ובדיוק כשהוא הגיע לנרשה אז
הוא פגש את ר' יצחק
ברייטער, אולי הוא פגש אותו
בלודז', יכול להיות שבלודז'
הוא פגש אותו, והוא (- ר' יצחק
ברייטער) אמר לו שעשו תקנה "לא
ליסע לאומן", יש תקנה חדשה
לא ליסע לאומן, כי שני בחורים
נרצחו, הם עברו את הגבול בלי
זהירות, וכל האדמו"רים [אמרו
שאסור להסתכן ולעבור את הגבול, כדי להגיע
לאומן], כי כל הבנים של
האדמו"רים נהיו ברסלבים, כי
כלם חפשו את האמת, אז כל
האדמו"רים נהיו ברסלב, אז הם
אמרו שילכו למשטרה למשרד
הבטחון לרמטכ"ל ויגידו לו
שכל הברסלבים זה מרגלים, הם
יעידו בתור אדמו"רים. (כל אחד צריך
להיות אדמו"ר, זה המטרה של שובו בנים...) והם

וְשָׁאַל אוֹתוֹ: ר' יִצְחָק בְּרִיִּיטְעֵר, תִּרְאֶה, אֶתָּה אוֹמֵר לִי 'לְלַמֵּד שְׁנֵי דָפִים בְּלִקוּטֵי מוֹהֲרָ"ן אַרְבַּעַה דָפִים לְקוּטֵי הַלְכוֹת', [ולא לנסוע לאומן], אִזּוּ בֵּא תִּכְתֵּב לִי כָּאֵן עַל פֶּתַח שְׂאֵתָה מִתְּחִיב לְהוֹצִיא אוֹתִי מִהֲגִיחָנָם וְאִזּוּ אֲנִי אֶעֱשֶׂה מֵה שְׂאֵתָה אוֹמֵר. הוּא אָמַר: בְּשׁוּם אִפֵּן לֹא, אֲנִי לֹא יָכוֹל, מָה? ! אֲנִי יָכוֹל לְהוֹצִיא מִהֲגִיחָנָם? ! רַק רַבְּנֵנוּ יָכוֹל לְהוֹצִיא מִהֲגִיחָנָם! . [אָמַר לוֹ ר' הִרְשֵׁ לֵיב:] אִם אֶתָּה לֹא יָכוֹל לְהוֹצִיא מִהֲגִיחָנָם אִזּוּ מָה אֶתָּה אוֹמֵר לִי לֹא לִיסַע לְאוּמָן, אֶתָּה לֹא יָכוֹל לְהִגִּיד לִי לֹא לִיסַע לְאוּמָן.

וְלֹא הָיָה לוֹ (- לר' הִרְשֵׁ לֵיב) עוֹד פֶּסְפּוֹרֵט, כִּי הוּא עָלָה עַל הָאֲנִיָּה שׁוּם פֶּסְפּוֹרֵט לֹא הָיָה לוֹ, הוּא אָמַר: לֹא צָרִיךְ פֶּסְפּוֹרֵט. יֵשׁ שִׁיר "בְּלֵי פֶסְפּוֹרֵטִים, בְּלֵי וַיִּזּוֹת, בְּלֵי רְשִׁיוֹנוֹת, בְּלֵי פֶסְפּוֹרֵטִים, בְּלֵי דְרָכּוֹנִים", הָיָה שָׂר אֶת הַשִּׁיר הַזֶּה כָּל יוֹם, וְאָמַר: אֲנִי עוֹבֵר אֶת הַגְּבוּל בְּלֵי פֶסְפּוֹרֵט. טוֹב, הִגִּיעוּ

לְגָבוּל אֵיזָה עֲשָׂרִים בַּחוּרִים, אוֹלֵי עֲשָׂרִים וְחֲמֵשׁ, וּלְכֻלָּם הָיָה פֶּסְפּוֹרֵט חוּץ מִמֶּנּוּ, וְזֶה הָיָה 12 בְּלִילָה, וְלֹא הָיָה [בַּגְּבוּל] תַּשְׁמֵל [וּתְאוּרָה], [8] אִזּוּ הַשׁוּמְרֵי גְבוּל [גִּילוּ אוֹתָם חוֹצִים מִבְּרִיחִים אֶת הַגְּבוּל, וְעִצְרוּ אֶת כּוֹלָם וּבִקְשׁוּ מֵהֶם דְּרוֹכוֹנִים, וְכוֹלָם הִבִּיאוּ לָהֶם] אִזּוּ הוּא [- ר' הִרְשֵׁ לֵיב, שְׁלֹא הִיָּה לוֹ דְּרוֹכּוֹן] נִתַּן לָהֶם תַּקּוּן הַכְּלָלִי כְּזֶה גְּדוּל בְּגָדָל הַפֶּסְפּוֹרֵט, אִזּוּ הֵם לְקַחוּ אֶת זֶה בְּשִׂמְחָה וְרִקְדוּ עִם זֶה, אֵיזָה שִׂמְחָה הָיָה שֶׁהֵם קִבְּלוּ תַּקּוּן הַכְּלָלִי, הִתְחִילוּ לְהִגִּיד תַּקּוּן הַכְּלָלִי עַד הַבִּקְרָה...

בְּבִקְרָה מִגִּיעַ הַקְּצִין, הוּא אָמַר: אֲנִי קְצִין יְהוּדֵי וְעָלִי לֹא תַעֲבֹדוּ, אֲנִי יְהוּדִי, אֲנִי יוֹדַע אֶת כָּל הַסּוּדוֹת שְׁלַכְכֶם. כִּי הֵם אָמְרוּ שֶׁהֵם חֲבָרִים שְׁל... וְהִלְכוּ הַבֵּיתָה וְהִתְבַּלְּבוּ בַּשְּׂבִילִים, אִזּוּ אֵיךְ הִגַּעְתֶּם לְגָבוּל? אָמְרוּ: לֹא, הִתְבַּלְּבוּנוּ, כַּמֶּפֶה הִתְבַּלְּבוּנוּ, הִסְתַּכְּלָנוּ בַּמֶּפֶה... וְהוּא אוֹמֵר: אַתֶּם כְּלַכְכֶם בְּרִסְלָב, אֲנִי יוֹדַע שְׂאֵתָם בְּרִסְלָבֵעַר. אֵיךְ הוּא יוֹדַע

מֵרַאִי מִקּוֹמוֹת וְהַעֲרוֹת

טֵיל - פֶּצֵץ אֶת הַתַּשְׁמֵל, פֶּתָאם נִפְל טֵיל אִזּוּ הוּא פֶּצֵץ אֶת הַתַּשְׁמֵל, לֹא הָיָה חֲשֵׁמֵל...

⁸ (אִזּוּ הָיָה אֵינֶט לִיבְרָמָן שֶׁר הָאוֹצֵר הוּא לֹא נִתַּן תַּקְּצִיב לַחֲשֵׁמֵל, אִי אֶפְשָׁר הָיָה, גַּם כֵּן נִפְל שֵׁם אֵיזָה

הַבָּאָה אִם אֲנִי תּוֹפֵס אֶתְכֶם — זֶה מְאֹסֵר עוֹלָם, אֲנִי לֹא מְקַבֵּל אֶת הַתְּרוּצִים הָאֵלֶּה. אֲבָל הָרְאוּ לוֹ אֶת הַמַּפָּה שְׁזָה לַיָּד הַגְּבוּל, הוּא אוֹמֵר שֶׁהוּא לֹא מִבִּין בְּמִפּוֹת וְיוֹתֵר לֹא לְהִרְאוֹת לִי מִפּוֹת. אִז כָּלֵם עָזְבוּ, וּמַעֲשָׂרִים וְחֲמֵשׁ בַּחֲנֻרִים נִשְׁאַרוּ חֲמֵשָׁה, (ובתוכם ר' הירש לייב), אָמְרוּ: 'אֲנַחְנוּ נַעֲבֹר אֶת הַגְּבוּל הַלָּאָה עוֹד פַּעַם, פַּעַם שְׁנִיָּה'.

וְאִז בְּפַעַם שְׁנִיָּה שֶׁהוּא עוֹבֵר אֶת הַגְּבוּל אִז שְׁנֵי חֲבָרָה נִרְדְּמוּ לוֹ, הֵם נִרְדְּמוּ לוֹ עַל הַגְּבוּל, וְעוֹבְרִים פְּטְרוּלִים, קוֹרְאִים לְזֶה (- לשומרי הגבול) פְּטְרוּלִים, עוֹבְרִים פְּטְרוּלִים, |⁹ אִז בְּקִצּוֹר אִז לֹא רָאוּ אוֹתָם, וְזֶה הָיָה הַנֶּס הַכִּי גָדוֹל, שֶׁהֵם שָׁכְבוּ מ־00:00 בַּלַּיְלָה עַד 16:00 אַחֲרֵי הַצְּהָרִים, וּב־16:00 אַחֲרֵי הַצְּהָרִים הַתְּעוֹרְרוּ, וְאָמְרוּ "וַי בֵּין אֵיךְ אֵין דֵּי וְעֵלֵט", הֵם לְמַדּוּ סְפוּרֵי מַעֲשִׂוֹת סְפוּר א', כָּל הַחֲלוּם הָיָה

שֶׁהֵם בְּרִסְלָכְעֵר? כִּי אֶחָד נָתַן לָנוּ תְּקוּן הַכְּלָלִי, אִז סִימָן שֶׁאַתֶּם כָּלְכֶם בְּרִסְלָכִים.

אִז הָיָה לוֹ נֵס גָדוֹל הוּא אוֹמֵר, כִּי אִם הוּא לֹא הָיָה נוֹתֵן אֶת הַתְּקוּן הַכְּלָלִי אִז זֶה נִקְרָא שֶׁהוּא בְּלֵי תְּעוּדוֹת, וְאִם הוּא בְּלֵי תְּעוּדוֹת אִז הוּא מְרַגֵּל, אִז יִשָּׁר לְוִקְחִים אוֹתוֹ לְצַד וְיוֹרִים בּוֹ, בְּזִכּוֹת שֶׁהוּא נָתַן תְּקוּן הַכְּלָלִי... [הוא ניצל], תְּמִיד לְתֵת תְּקוּן הַכְּלָלִי כְּשֶׁעוֹבְרִים אֶת הַגְּבוּלוֹת, תִּזְכֹּר, אִז בְּזִכּוֹת שֶׁהוּא נָתַן תְּקוּן הַכְּלָלִי אִז לֹא הִרְגוּ אוֹתוֹ, הָיוּ צָרִיכִים לְהִרְגוֹ אוֹתוֹ, כִּי אִם אֵין לוֹ תְּעוּדוֹת סִימָן שֶׁהוּא מְרַגֵּל, בְּזִכּוֹת שֶׁהוּא נָתַן תְּקוּן הַכְּלָלִי זֶה מַה שֶׁצָּרִיכִים לְתֵת בְּגָבוּל — רַק תְּקוּן הַכְּלָלִי, אִז הוּא נָתַן תְּקוּן הַכְּלָלִי אֲנַחְנוּ לֹא נִהְרַג אוֹתוֹ, אֲנִי עֲכָשִׁיו מְשַׁחֵרֵר אֶת כָּלְכֶם. הוּא (- אולי הכוונה למפקד שהציל אותם) הָיָה גַם כֵּן מְרַגֵּל, גַּם כֵּן מְרַגֵּל, סוֹכֵן כְּפוֹל, הוּא הָיָה סוֹכֵן כְּפוֹל. וְהוּא אָמַר: פַּעַם

מֵרֵא מִקוֹמוֹת וְהַעֲרוֹת

⁹ (ראש הפטרוולים עבר עם טומינגן, הִיָּה לוֹ M-16, וְהוּא פִּתְאֵם הוּא רוֹאָה שְׁנַיִם שׁוֹכְבִים עַל הַגְּבוּל, שְׁנַיִם שׁוֹכְבִים עַל הַגְּבוּל, (וְהוּא שׁוֹאֵל אוֹתָם:) מַה

אַתֶּם שׁוֹכְבִים פֹּה עַל הַגְּבוּל? אָמְרוּ: אֲנַחְנוּ כְּבָר מֵתִים, אֲנַחְנוּ כְּבָר אַחֲרֵי הַמְּנוּת, אֲנַחְנוּ בְּרִסְלָכִים... אַה, אַתֶּם בְּרִסְלָכִים, בְּסִדֵּר.)

לְאַיְפָה אַתֶּם נוֹסְעִים, אֲנַחְנוּ טְעִינוּ בְּדַרְכֵיכֶם, קִבְּעֵנוּ לְלֶכֶת... וְהִתְבַּלְבַּלְנוּ... טוֹב, הוּא לְקַח אוֹתֶם עַל הַעֲגָלָה, אָמַר אֲנִי אֶקַח אֶתְכֶם פֹּה לְכַפֵּר הַקָּרוֹב, הִגִּיעוּ לְכַפֵּר, רְאוּ אֵת כָּלֶם [- הַמְכַרֵּיחַ עִם שְׂאֵר הַקְּבוּצָה שֶׁהִלְכָה כְּשֶׁהַבְּחֹרִים נִרְדְּמוּ עַל הַגְּבוּל] מִחֲפָזִים לָהֶם, אָמְרוּ נִחַפָּה לָהֶם 24 שָׁעוֹת, אִם הֵם לֹא יִגִּיעוּ סִימָן שֶׁהֵם כָּבֵר בְּגֵן עֵדֶן, הֵם כָּבֵר בְּעוֹלָם הַבָּא. חֲכוּ לָהֶם 24 שָׁעוֹת, וְהֵם הִגִּיעוּ.

שְׁעוֹר שְׁנַמְסֵר לְאַחַר תְּפִלַּת מַעְרִיב אוֹר לְיוֹם שְׁלִישִׁי לַיּוֹם כ"ג מִרְחֹשֶׁן חַיִּי שָׂדָה

כָּל הַפְּנִים וְהַבְּנוֹת שׁוֹבְרִים אֵת הַשְּׂיֹמִי. בְּחֶרֶן הָיָה הַמֶּזֶן שְׂיֹמִי, לְכֵן אֶלְיַעֲזָר לֹא רָצָה לְלַכֵּת לְחֶרֶן. כָּל אֶחָד צָרִיף לְשֹׁבֵר אֵת הַשְּׂיֹמִי שְׁלוֹ. רְבִיקָה הִיָּתָה הַבַּת הַיְחִידָה הַכְּשֶׁרָה, אוֹמֵר

עַל סְפוּר א', הֵם רַק חָלְמוּ עַל סְפוּר א' וְכִשְׁהִתְעוֹרְרוּ ב־16:00 אַחֲרֵי הַצְּהָרִים וְאָמְרוּ "וַיִּבֶן אֵיךְ אֵיךְ אֵיךְ וְעֵלֶט, וַיִּבֶן אֵיךְ אֵיךְ דִּי וְעֵלֶט", זֶה בְּאִיִּדִישׁ "אֵיפָה אֲנִי בְּעוֹלָם". אָמְרוּ: אַתֶּם עַל הַגְּבוּל, נִרְדְּמַתֶּם, אֲכַלְתֶּם דְּגִים מְלוּחִים, לְכֵן לֹא מִחְלָקִים דְּגִים מְלוּחִים כְּאֵן רַק פִּיצוֹת מִחְלָקִים, כִּי מִי שְׂאוּכַל דֶּג מְלוּחַ הוּא נִרְדָּם ל־24 שָׁעוֹת, הֵם גַּם שָׁתוּ וּוְדָקָה, ^[10] [הַמְכַרֵּיחַ אָמַר: שְׂאֵם הֵם לֹא יִתְעוֹרְרוּ, הוּא מִמְשִׁיךְ לֵלֶכֶת וּמִשְׁאִיר אוֹתֶם שֵׁם, כִּי כָל שְׁנֵיהֶם שֵׁם שֵׁם זֶה סַכַּת מוּוֹת, וְר' הִירֵשׁ לֵיב אָמַר שֶׁהוּא נִשְׂאֵר אִיתֶם עַל הַגְּבוּל עַד שֶׁהֵם יִתְעוֹרְרוּ, וְכִשְׁהֵם הִתְעוֹרְרוּ הוּא הִתְקַדֵּם אִיתֶם לְתוֹךְ רוּסִיָּה].

וְאִזּוּ הוּא (- ר' הִירֵשׁ לֵיב) יָדַע כִּמְהָ מְלִים בְּרוּסִית, אֵיךְ שֶׁהוּא רוֹאֵה אוֹתֶם [מִתְעוֹרְרִים, וְהֵם כִּבֵּר הָיוּ עַל הַגְּבוּל בְּצַד הַרוּסִי] הֵם הִתְקַדְּמוּ אֵיזָה מְטֵר הוּא רֹאֵה עֲגָלָה עִם סוּסָה, (יֵשׁ שִׁיר "עֲגָלָה עִם סוּסָה", הוּא שִׁיר אֵת הַשִּׁיר "עֲגָלָה עִם סוּסָה עֲפָה בְּרִיחַ..."), הוּא רֹאֵה עֲגָלָה עִם סוּסָה, הוּא שְׂאֵל:

מִרְאֵי מְקוֹמוֹת וְהַעֲרוֹת

אֲנַחְנוּ נִתְחִיל לְחַלֵּק וּוְדָקָה בְּעֵצוּת ה', עֲכָשִׁיו אֲנַחְנוּ רַב מִחְלָקִים בְּקִבּוּץ קוֹלָה, אִזּוּ הֵם שָׁתוּ וּוְדָקָה עַל הַגְּבוּל, זֶה מִמֶּשׁ זֶה בְּרִיא מְאוֹד, וְנִקְא לְשִׁתוֹת אֵת זֶה עַל הַגְּבוּל, וְאִזּוּ נִרְדְּמִים ל־24 שָׁעוֹת.

¹⁰ (הֵם הָיוּ בְּמִסְבָּה, בְּמִסְבָּה חֲלָקוּ וּוְדָקָה, אִזּוּ הֵם לְקַחוּ אֵת הַוְּדָקָה, כִּשְׁהֵם עָבְרוּ אֵת הַגְּבוּל לְאוּמָן נִשְׂאֵר לָהֶם כִּמְהָ בְּקִבּוּקֵי וּוְדָקָה, הֵם שָׁתוּ אֵת כָּל הַוְּדָקָה הֵם שָׁתוּ, וּוְדָקָה זֶה דְּבַר טוֹב, זֶה דְּבַר טְעִים,

בְּשִׁטְחִים עַד הַיּוֹם. בַּת שְׁמִינִיָּה
הַבֵּיתָה אַחֲרֵי הַשְּׁקִיעָה, קוֹשְׁרִים
אוֹתָהּ לַגָּדָר עִם סְמֶרְטוּט בְּפֹה,
שֶׁלֹּא יִשְׁמְעוּ אֶת הַצְּעָקוֹת שֶׁלָּהּ.
וְהִיא בְּקוֹר בְּשִׁלְג, בְּגִשְׁם הַשׁוֹטֵף,
לֹא מְשַׁנֶּה לְאַף אֶחָד. כִּכָּה כָּל
אַחַת שְׁמֵאֲחֶרֶת חֲמֵשׁ דְּקוֹת אַחֲרֵי
הַשְּׁקִיעָה, מְקַבֵּלֶת מְכוֹת רִצָּח.

היא [רבקה] אוֹמֶרֶת אֲנִי צְרִיכָה
לְרוּץ הַבֵּיתָה, אִם אֲנִי יְבוֹא

אַחֲרֵי הַשְּׁקִיעָה יִקְשְׁרוּ אוֹתִי
לַגָּדָר, יִשִּׁימוּ לִי סְמֶרְטוּט בְּפֹה,
יִתְנוּ לִי מְכוֹת רִצָּח. אָבֵל בְּשִׁבְלֶךְ
אֲנִי נִשְׁאַרְת כָּאֵן. כִּי אֲלִיעֶזֶר אָמַר
אֲנִי יִגִּיד לָהּ "הַגְּמִיאֲנִי נָא מֵעַט
מִים" (בְּרֵאשִׁית כ"ד י"ז), טְפֹלָה רַק
טְפֹלָה, אִם הִיא תָּבִיא לְכָל
הַגְּמִלִים סִימֵן שֶׁ"אַתָּה הַכַּחֲתָ"
(שָׁם י"ד).

בי אֲשֶׁה צְרִיכָה תָּמִיד לְתַת פִּי
שָׁנִים. מִבְּקָשִׁים כּוֹס, תָּבִיאִי
שְׁתֵּי כּוֹסוֹת, לְהִבִּיא כּוֹס מִיץ,
שְׁתֵּי כּוֹסוֹת מִיץ, לְהִבִּיא
קְנִידָלָאָךְ לְהִבִּיא מְנֹדְלָאָךְ,
לְהִבִּיא קְרַעֲפֹלָאָךְ לְהִבִּיא
בְּלִינְצֵעִס. כָּל שְׁבַת צְרִיכִים – כָּל
אֲשֶׁה צְרִיכָה לְהַכִּין בְּלִנְצֵעִס,

רַש"י. כָּלֵם יִלְמְדוּ אֶת הַפְּרָשָׁה
עִם הַרַש"י, גַּם בְּנִים, גַּם בְּנוֹת.
וְאֲלִיעֶזֶר אָמַר אֲנִי לֹא יְכוֹל
לְמַצּוֹא סִכָּה בְּעֶרְמַת קֵשׁ, אֵיךְ
הוּא יִמְצָא אֶת הַבַּת הַכְּשֶׁרָה, אֵיךְ
הוּא יִמְצָא אוֹתָהּ? אֵיךְ הוּא יְכַרֵּר,
אֶת מִי הוּא יִשְׁאַל? אָמַר לוֹ
אַבְרָהָם "מִלְּאֲכִי יִלְךְ לְפָנֶיךָ"

(שְׁמוֹת ל"ב ל"ד) [אוֹיָל צ"ל: "יִשְׁלַח מִלְּאֲכִי לְפָנֶיךָ"
(בְּרֵאשִׁית כ"ד ז')]. תִּלְכוּ מִלְּאֲכִים.

ואז אֲלִיעֶזֶר רָאָה שֶׁהַמִּים עוֹלִים
לְקִרְאָתָהּ, הַבָּאָר הֵיטָה
עֲמָקָה שְׁבַע מְאוֹת מֶטֶר הַמִּים
עָלוּ לְבַד, וְהַכֹּד קִפְצָה מֵעֲצָמָה.
כְּתוּב בַּמִּדְרָשׁ [-] אֵיךְ אֶפְשָׁר
לְהַשְׁקוֹת עֲשָׂרָה גְּמִלִים? יִלְדָה
בַּת שְׁלוֹשׁ יְכוֹלָה לְהַשְׁקוֹת עֲשָׂרָה
גְּמִלִים? אֲלֹא הַכֹּד קִפְצָה
מֵעֲצָמָה. וְהַגְּמֵל שׁוֹתָה שְׁלוֹשָׁה
יָמִים, בְּשִׁבִיל שְׁלוֹשִׁים יוֹם,
נִשְׁאַר רְבַע שְׁעָה [לְהַשְׁקוֹת אוֹתָם, כִּי
כְּתוּב:] "לְעֵת עֶרֶב" (בְּרֵאשִׁית כ"ד י"א). כִּי
צְרִיכִים לְבוֹא לְפָנֶי הַשְּׁקִיעָה.

פעם מִי שֶׁהֵיטָה בָּאָה אַחֲרֵי
הַשְּׁקִיעָה, הֵיוּ קוֹשְׁרִים
אוֹתָהּ לַגָּדָר [שְׁמַחוּן לְבֵית] עִם
סְמֶרְטוּט בְּפֹה. כִּכָּה זֶה הַמְּנַהֵג

הַרוֹגִים, כְּמוֹ שֶׁהָיָה בְּצוּק אֵינָן
אֶלֶף הַרוֹגִים בְּיוֹם רֵאשׁוֹן, הִגְעֵנו
לְשִׁבַע עֶשְׂרֵה. אֲבָל יוֹתֵר כִּבְר לֹא
יִהְיֶה. בְּזָכוֹת שִׁילְכוּ עִם שְׁמֵלוֹת
אֲרָכוֹת, לֹא יִהְיֶה שׁוֹם הַרוֹגִים
יוֹתֵר. וְחֻמְשִׁים וְשִׁמוֹנָה אֶלֶף
בְּנוֹת קָבְלוּ וְעָשׂוּ רְשִׁימָה.

לֹא לְהִסְתַּכֵּל בְּאֵינְטֶרְנֵט, לְשֹׁבֵר
אֶת הַסְּמֵרְטֶפוֹן וְהַשִּׁוּמִי, כֹּל
הַבַּחֲוָרִים שׁוֹבְרִים עֲכָשׂוּ אֶת
הַשִּׁוּמִי בְּרַגַע הַזֶּה.

שְׁעוֹר שְׁנַמְסֵר לְאַחַד תְּפִלַּת מַעְרִיב אוֹר לְיוֹם חֲמִישֵׁי לַיִל י"ח מִדְּחַשְׁוֹן וַיֵּרָא

כֹּל אֶחָד יָגִיד; "יְהִי שְׁמָה רַבָּא
מְבָרַךְ לְעָלָם וּלְעָלְמֵי
עָלְמַיָּא" בְּכֹל הַכּוֹחַ, שִׁישְׁמְעוּ אֶת
זֶה עַד אוֹמֵן, וְכֹל הָאֲמִנִים צְרִיכִים
לְהִיּוֹת - לְשִׁמְעַ עַד אוֹמֵן.

בְּזָכוֹת שֶׁהַבְּנוֹת שׁוֹמְרוֹת אֶת
הַצְּנִיעוּת, שָׂרְפוּ אֶת כָּל
הַשְּׁמֵלוֹת הַקְּצָרוֹת אִם מִחֲזִיקִים
[בַּעֲוָה] כִּבְר חֲמֵשׁ יָמִים מִצְּמֵד.
אֲמָנָם שֶׁשׁ עֶשְׂרֵה הַרוֹגִים, כִּנְגָד

שִׁיְהִיָּה לְכֹל הַצְּבוּר לְאֶלֶף אִישׁ,
יֵשׁ כָּל שַׁבַּת אֶלֶף אִישׁ. וְכֹל בַּת
צְרִיכָה לְהִכִּין בְּלִינְצָעִים, וְלְשֹׁבֵר
אֶת הַשִּׁוּמִי שְׁלֵה, וְלָלַכְתָּ עַד
הַקְּרִסֵּל.

כֹּל יוֹם נְהַרְגִים עֶשְׂרֵה חֲזִילִים
עֲכָשׂוּ, לְצַעֲרֵנוּ זֶה הַכֹּל כִּי
עַדִּין לֹא כָלָם הֶאָרִיכוּ אֶת
הַשְּׁמֵלוֹת. כֹּל בַּת צְרִיכָה לְהֶאָרִיךְ
אֶת הַשְּׁמֵלוֹת עַד הַקְּרִסֵּל, אִם יֵרָאוּ
שְׁשׁוֹם חֲזִיל לֹא יִהְרַג. וְנִזְכָּה
לְגֵאֻלָּה הַשְּׁלָמָה בְּמַהְרָה בְּיַמֵּינוּ
אָמֵן!

שְׁעוֹר שְׁנַמְסֵר לְאַחַד תְּפִלַּת מַעְרִיב אוֹר לְיוֹם שְׁשֵׁי לַיִל י"ט מִדְּחַשְׁוֹן וַיֵּרָא

אִם תְּפִלַּת מְנַחֵה [בַּעֲרִיב שַׁבַּת] מְחַר זֶה
אֲרַבַּע, קָבַלְתָּ שַׁבַּת בְּאֲרַבַּע,
מְדַלִּיקִים גְּרוֹת בְּאֲרַבַּע, שִׁבַע כִּבְר
נִהְיֶה אַחֲרֵי שְׁלוֹם עֲלֵיכֶם - אַחֲרֵי
מַעְרִיב.

בְּזָכוֹת הַבְּנוֹת הַצְּדִיקוֹת שֶׁל
שׁוֹבּוּ בָּנִים שְׁמֵאֲרִיכוֹת
אֶת הַשְּׁמֵלוֹת, אִם אֵין לִי פֶה אֶלֶף

כִּי בְּכֹל הַשְּׂוֹמִים רוֹאִים תְּמוּנוֹת תּוֹעֵבָה, פְּרִיצוֹת נוֹרָאָה. שְׂבַעַה מְדוּרֵי גִיְהֵנוּם לֹא יִכְפְּרוּ עַל כָּל תְּמוּנָה שְׂאָדָם רָאָה בְּאֵיזָה שְׂוִימִי, לֹא יַעֲזֹר שׁוּם שְׂבַעַה מְדוּרֵי גִיְהֵנוּם וְלֹא בַתְּחִיתִית הַמֵּתִים, לְעוֹלָם הֵם לֹא יֵצְאוּ מֵהַגִּיְהֵנוּם, גַּם לֹא בַתְּחִיתִית הַמֵּתִים.

כָּל מִי שֶׁעוֹד יֵשׁ לוֹ שְׂוִימִי, שִׁישְׁבֵר אֶת זֶה מִיָּד עֲכָשׁוּ תוֹךְ חֲמֵשׁ דְּקוֹת, יִקַּח פְּטִישׁ יִנְתִּיץ אֶת זֶה. כִּי זֶה אֶסוּר דְּאוֹרֵייתָא, זֶה הַשְּׂטָן בַּעֲצָמוֹ. בְּרַגַע שִׁישְׁבְּרוּ אֶת כָּל הַשְּׂוִימִים וְהַבְּנוֹת תִּלְכְּנָה בַּשְּׂמָלוֹת אַרְכוֹת עַד הַקְּרָסֶל, תָּבוֹא הַגְּאֹלָה הַשְּׁלֵמָה וְיָבֵא מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד בְּמַהְרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן!

שְׁנֵי לוֹחוֹת הַבְּרִית שְׁזָה גִימְטְרִיא שֶׁל "בְּרֵאשִׁית" בְּרֵאשִׁית זֶה שְׁנֵי לוֹחוֹת אַבְנִים, כִּי כָּל לוֹחַ זֶה שֶׁשׁ עַל שֶׁשׁ. כָּל זֶה לְמַדְנֵנוּ בַתּוֹרָה ל"ח, עֲשֶׂרֶת הַדְּבָרוֹת זֶה שֶׁשׁ עֲשָׂרָה, הַמְּסַפֵּר שֶׁשׁ עֲשָׂרָה זֶה הַמְּסַפֵּר הַכִּי חָשׁוּב שִׁישׁ בְּכָל הַדּוֹרוֹת וְלִכֵּן בְּדִיוֹק שֶׁשׁ עֲשָׂרָה.

אִם הַבְּנוֹת יִשְׁרְפוּ אֶת כָּל הַשְּׂמָלוֹת, אֶת כָּל הַחֲלָצוֹת הַצְּמוּדוֹת עִם הַפְּתוּבִים, שׁוּם חֵיל לֹא יִהְרֵג! כְּמוֹ בְּמַלְחַמַת מְדִינָה, "אֶלֶף לְמִטָּה אֶלֶף לְמִטָּה" (בְּמִדְבָּר ל"א ד) שׁוּם חֵיל לֹא נִהְרֵג. אִזּוֹ שֶׁם הָיָה מִלְּיוֹנִים כְּחוֹל הַיָּם וְיֵצְאוּ רַק שְׁתֵּים עֲשָׂרָה אֶלֶף, וְשׁוּם חֵיל לֹא צָרִיךְ לְהַהֲרֵג. זֶה תְּלוּי רַק בַּצְּנִיעוּת שֶׁל הַבְּנוֹת. וְשֶׁהַבְּנִים יִשְׁבְּרוּ אֶת כָּל הַשְּׂוִימִים שְׁלֵהֶם.

שיעור יום חמישי כז תשרי תשפד למפעל התורה.

שיעור שני סיום מסכת גיטין

מספיק שהיא שורפת את האוכל, אבל ר' עקיבא אומר אפילו [מצא אחרת] נאה הימנה, איך הוא רואה בכלל אשה אחרת? לא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם, שקר

סיום על גיטין, עכשיו אנחנו לומדים שיש שלוש שיטות [מתי מותר להתגרש] בית שמאי אומרים ערוות דבר, רק אם מצא בה ערווה, בית הלל אומרים

שאנשים רואים אשה אחרת
 אז נהיה כל החורבנות, לכן יש
 מלחמות גם כן, כיון שאדם רואה
 אשה אחרת, כתוב וראית בשביה
 אשת יפת תואר, אם ראית אתה
 אבוד, אז אם אדם מסתכל ורואה
 אז הוא כבר אבוד, ואז באים כל
 הפרוענויות, כל המלחמות.

וכל המגרש אשתו ראשונה
 אפילו המזבח, האשה זה
 מזבח, מוריד עליו דמעות.
 "וְזֹאת שְׁנֵית תַּעֲשׂוּ פְסוּת דְּמָעָה
 אֶת-מִזְבַּח ה' בְּכִי וְאֲנָקָה מֵאֵין
 עוֹד פְּנוֹת אֶל-הַמִּנְחָה וְלִקְחַת
 רִצּוֹן מִיְדְּכֶם" (מלאכי ב, יג), כל זה
 סוף מלאכי, כי אומר [מבאר נבואה זו
 שאמר מלאכי, על זה שכשחזרו עם ישראל מבבל
 לבנות את בית המקדש השני, אומר] המדרש
 רבה א' י"ח שכולם [כל הנשים] היו
 שחורות כמו כושיות [מרוכ מאמץ],
 המדרש רבה מביא שכולם היו
 שחורות מהפיח, הם עבדו בפּיח,
 אז מה זה בכי ואנקה? שכל
 הנשים הלכו [הקיפו את המזבח] ואמרו
 הבעלים גירשו אותנו¹¹, הם -)

החן והבל היופי, [ר' עקיבא אומר שאדם
 כזה הוא] מנוול גמור, רשע מרושע,
 צריך להכות אותו, [כי זה לאו גמור, ועליו
 נותנים מלקות], זה שהוא מחפש נאה,
 אז גם השנייה לא תעזור לו, [כיון
 שהוא הולך אחרי עצת ייצרין], אחרי חודש
 הוא יחפש שלישית, השלישית
 גם לא יעזור לו יחפש רביעית,
 גם זה לא יעזור לו, יחפש
 חמישית, זה לא יגמר לעולם,
 לפי ר' עקיבא מדברים פה ברשע
 מרושע מנוול פושע גמור, אבל
 מה אפשר לעשות, אם הוא כזה
 פושע אסור בכלל לחיות איתו,
 להיפך, היא צריכה לגרש אותו,
 לא הוא היא צריכה לגרש אותו,
 [כלומר זה שר' עקיבא אומר שיכול לגרש אם מצא
 אחרת, הוא לטובת אשתו, שאם הוא כזה בעל פושע
 לטובתה שיתגרשו].

עבשיו אנחנו עוברים כאן [להמשך
 הגמרא], שאדם שמגרש את
 אשתו הראשונה מזבח מוריד
 דמעות.
 וזה כל החורבנות כל הגלויות,

❁ מראי מקומות והערות ❁

פני הנשים מן השמש והניחו אותן והלכו להם ונשאו נשים עמוניות והיו מקיפות את המזבח ובוכות, הוא

¹¹ מדרש רבה בראשית פרשה יח פסקה ה
 אמר רבי חגי בשעה שעלו ישראל מן הגולה נתפחמו

הכי חזקה, אייר סיון תמוז אז השמש הכי חזקה, ואז הם הלכו.

[לשון המדרש:] אמר ר' חגי בשעה שעלו ישראל מהגולה כל

הנשים נהפכו לכושיות, נהפכו לשחורות מהשמש, הם התחילו ללכת ב"ב ניסן בשמש הלוהטת, הלכו 18 יום עד ל' ניסן, ועוד אייר סיון תמוז זה עוד 90, סה"כ 108 יום, הלכו בשמש הלוהטת, סחבו את החבילות, הגברים הלכו כמו אפנדים וכל הנשים נהפכו לכושיות, שחרו פניהם מן השמש, מה עשו [הבעלים]? הניחו אותם לקחו עמוניות צידוניות חיתיות, והנשים הלכו למזבח לבכות, הגברים עזבו אותנו, גירשו אותנו, נשארנו גלמודות, אלמנות בזויות, מושפלות.

ולבן אומר מלאכי: וזאת שנית תעשו, כסות דמעה את

הלכו לפי ר' עקיבא אפילו (הבעלים) מצא נאה הימנה, הם התחתנו עם מואביות עמוניות צידוניות חתיות.

או כאן (במדרש רבה הנזכר) כתוב בפרשה י"ח שהנשים סחבו את החבילות, הלכו מבבל מחרן הלכו שלושה חודשים, בא' ניסן הוא (- עזרא) כינס את כולם ובי"ב ניסן התחילו ללכת, עשו ליל סדר באמצע הדרך והגיעו בא' אב אז מי"ב ניסן זה 18 יום ואחרי זה אייר סיון תמוז זה עוד 90 יום, 90 ועוד 18 הלכו 108 יום, הלכו ברגל 108 יום, זה בסך הכל 17 ימי הליכה עם סוס עם חמור, אז [במשך כל הזמן הארוך הזה] הנשים סחבו את החבילות, והגברים הלכו כמו אפנדים, כמו שייח'ים, והנשים והתינוקות סחבו את החבילות, ונהיו שחורות מהשמש, זה השמש

מראי מקומות והערות

הפעם הראשונה שנכשלו בעוון זה, אלא הוא שני לחטא פעור שחטאו בשיטים: (ב) ועל כן כשיפנו הגברים לה' בתפילה, אומר ה', מי יקבל תפילה מכם: (ג) שעל ידי שהתאמצו הנשים וסחבו כל הרכוש לבעליהן עד שניטל מהם יופיהם, מגרשים אותם:

שמלאכי אומר (שם) וזאת שנית תעשו שנייה, לשטים (א). כסות דמעה את מזבח ה' בכי ואנקה, אמר הקב"ה (ב) מאן קביל מהם בכי ואנקה משגולת וחמסת ונטלת יפיה ממנה (ג) אתה משלחה, אתמהא. ביאור: (א) כלומר שעוון זה שיגרשו נשותיהם, אינו

מעליבה אותך, אתה אומר היא העליבה אותי, אמרה לי מילה, מה אתה עשית, אתה התחלת!

אז, מזבח ה' בכי ואנקה, בכי ואנקה, אתה רואה את האשה בוכה, אז אל תלך לישיבה באותו יום, אתה רואה את אשתך בוכה, תשב, תפייס, תקריא לה משהו, תלמד משהו, תשמע איזה דיסק, איזה קסטה, איזה תפילה, 'אל תירא עבדי יעקב, כי גור אריה אתה', יש המון שירים עכשיו [במלחמה שפרתה בשמחת תורה] ששרים עכשיו במיוחד, תגיד איתה את כל התהילים, תגיד איתה פרק ג' וכ' ופ"ג.

אמרנו, בכי ואנקה, כל פעם שהאשה מורידה דמעה זה האיש אשם, עכשיו היא בוכה עכשיו, אז אל תלך לכולל באותו יום, אתה אשם שהיא בוכה.

בכי ואנקה, מאין עוד פנות אל המנחה, ה' לא מקבל שום תפילה, אם אשתך מורידה דמעה שום תפילה ה' לא מקבל, אומרת הגמרא בכתובות, שהיא (- אשת ר')

אם אתה מגרש את האשה [ונחרב הבית], אז אתה מחריב את בית המקדש.

תדע לך שברגע שאתה מעליב את אשתך, אז אתה החרבת את בית המקדש, המזבח מוריד דמעות, אם אתה פוגע באשתך, מבזה אותה, אומר לה טיפשה, אומר לה איזה מילה לא לעניין, אז המזבח מוריד דמעות, לא רק בגירושין, כבר לפני הגירושין, שאתה משפיל אותה, היא מושפלת, אתה בעצמך אשם בזה, אז אתה שכרת את המזבח, שכרת את בית המקדש, מזבח מוריד עליו דמעות.

וזאת שנית עשו, כסות דמעה את מזבח ה', המזבח בוכה, המזבח הרוס, בית המקדש שרוף, כי כל איש ואשה זה כרובים, זה כרובים על ארון הברית, אז איך אתה יכול לפגוע בכרוב השני, ובמקום להיות כרובים, אז אתם נהיים שונאים, נהיים עכברים, נהיים נחשים, אתה נהיית נחש, אז האשה גם נחש, אתה מעליב אותה אז היא

רחומי) הורידה דמעה, בום, כל הקומה [עליה ישב בעלה ר' רחומי] נשברה, [והוא מת], היא ישבה על הקומה השנייה (לכן לא צריך לגור בקומה שניה רק בקומה ראשונה), אז היא הורידה דמעה כל הקומה נשברה כל אחד יקרא את זה לבד בבית ב(ס"ג) (ג) עמוד ב'¹².

או בעזרת ה' לכל אחד יהיה שלום בית, וכל אחד יכבד את אשתו, זה הסיום של גיטין, שלא יהיה גיטין, ושמח באשת

נעוריק, ראה חיים, אז אומר ר' נתן תכניס בה חיים, ר' נתן אומר בהלכות פקדון ד', מה זה ראה חיים עם אשתך? מה תעשה איתה? חיים? תעשו כפים? תעשו טיולים? [לקוטי הלכות] חושן משפט הלכות פקדון ד', ר' נתן אומר מה זה ראה חיים עם אשה, מה הפרוש ראה חיים? תלמד איתה, תשיר איתה, תגיד איתה תהילים¹³].

אז זה מה שמסביר ר' נתן כאן,

מראי מקומות והערות

אפשר לקבל רובים? [והאחראי] אומר: רגע, צריך עוד להתייעץ, אז כבר תביאו רובים, ככה הוא שואל שם את המנהל הראשית של המשטרה, יחלקו רובים? יחלקו כבר? אמרו שתתחילו לחלק, [והמפקד אומר:] חכה רגע, צריכים בישוב דעת, אנחנו לא יכולים סתם ככה, פה לא שוכנו בני משוגעים, פה זה אנשים נורמליים.

לקחו את כל הרובים מכל הקיבוצים, מכל המושבים, אין רובים, רובה אחד השאירו לקיבוץ שלם עם איזה 50 כדורים, עכשיו נכנסים 500, לבארי נכנסו 500 מחבלים, אי אפשר להתקרב, מי שהתקרב ישר ירו בו, אז שלושה חיילים החליטו לפרוץ את המחסומים, שלושה חיילים, כל יום מספרים עוד סיפור, שלושה חיילים הצליחו להיכנס שם לאיזה קיבוץ, עמדו בשער וירדו במחבלים, ירו, והמחבלים יורים עליהם, והם יורים בחזרה, עד שכל המחבלים ברחו, ככה חיסלו איזה 15 מחבלים, אז המחבלים ברחו, [והמחבלים] יורים עליהם ולא פוגעים בהם, הם לא יודעים עד היום מדוע.

הם (- אותם שלושה) החליטו שהם הולכים להיכנס [להציל את הקיבוץ] נגד הצבא נגד המשטרה, הצבא לא מרשה, כי יש שם 500 מחבלים, מה אתה יכול

¹² כתובות טב, ע"ב
 פי ה' דרב רחומי הנה שכיח קמיה דרבא במחוזא
 הנה רגיל דהיה אתי לביתה פל מעלי יומא דכפורי
 יומא חד משכתייה למשתא הנה מסכיא דביתהו
 השתא אתי השתא אתי לא אתא חלש דעתה אחית
 דמשתא מעינה הנה יתיב באיגרא אפחית איגרא
 מתותיה ונח נפשיה:

¹³ עכשיו [במלחמה] צריכים להגיד תהילים, בחורים הולכים (- נהרגים), בחורים יצאו להציל כולם נהרגו, כל אלה שהלכו להציל נהרגו, הצבא בכלל לא ניסה לגשת למקום, הקיבוץ מלא מחבלים, 1500 מחבלים, בבארי 500 מחבלים, ובכרם שלום 300 מחבלים, עמדו שלושה אנשים מול 300. [ולפי כן המדינה] לקחו להם את הרובים, הרי הציונים הם כאלה מטומטמים, הם כאלה רשעים, הם כאלה עמלקים, כל הציונים, ששלושה חודשים לפני שבת לקחו את כל הרובים, לקחו, לא השאירו שום, (רק) רובה אחד לקיבוץ, רובה אחד עם 50 כדורים, עכשיו אדם יש לו רובה אחד, מגיעים לו 300 מחבלים, אז הוא יורה כדור / שני כדורים, ויורים בו בחזרה, פשוט - כל הטבח בשמחת תורה היה, כי לא היה רובים, אין רובים, טוב [אז ביקשון]

נקרא את כל ההלכה, כי הגמרא שואלת אם נשים חייבות במזוזה, כתוב למען ירבו ימיכם, מה אשה לא צריכה לחיות? בזכות המזוזה אפשר לחיות, עכשיו אתה מעליב אותה, אז אתה מת גם כן, אתה חייב מיתה. כי על ידי המזוזה נמשך חיים ואריכות ימים, לכן צריך לעשות

וזה פירוש ראה חיים עם אשה אשר אהבת, הוא מביא כאן, ראה חיים, שאתה צריך ללמוד איתה, ולהתפלל איתה, ואם היא בוכה תישאר בבית קצת, אתה לא תעזוב אותה, אז כל זה מביא כאן ר' נתן, ¹⁴].

הנה סעיף י"ח, נלמד סעיף י"ח פיקדון ד', עמוד 132¹⁵,

מראי מקומות והערות

וזה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה לענין שהנשים חייבות במזוזה, דקתיב, למען ירבו וכו' גברא בעי חיי נשי לא בעי חיי בתמיה, הינו כי עקר החיים הוא חבור הגוף והנפש ועל פן עקר החיים באמת הוא פשטן שרין החיצוניות אל הפנימיות שהם בחינת גוף ונפש, שהיו בחינת מזוזה פנ"ל ועל ידי זה עקר השמירה פנ"ל. ועל פן שמור הוא בחינת נוקבא, בחינת מלכות פנ"ל, כי שם עקר השמירה, כי שם צריכין לשמור עצמו ביותר מאחיות החיצונים שהם סטרא דמותא, כי הם עלמא דפרודא שרועים להפריד בין הפנימיות ובין החיצוניות שהם בחינת גוף ונפש. על פן ההידי אוהנו ה' יתברך מאד על שמירת התורה, כמו שכתוב, ונשמרתם מאד לנפשתיכם וכו' כי היא חייכם וכו'. כי עקר החיים על ידי התורה שעל ידי מקשרין החיצוניות אל הפנימיות שהם עקר החיים. וזה בחינת ראה חיים עם האשה כו', כי שם עקר האזהרה להמשיך חיים לשם מחמת שהיא סמוכה להם, על פן צריכין לשמור עצמו מאד על פי התורה לראות חיים עם האשה יקא, כי זה עקר החיים פשטן שרין ומעליו בחינת אשה שהיא בחינת גוף בחינת חיצוניות אל הפנימיות שהוא החכמה וכו"ל, וזהו שתמהו רבותינו זכרונם לברכה לענין מזוזה גברי בעי חיי נשי לא בעי חיי, הלא אברהם, עקר החיים צריכין להמשיך לשם יקא בבחינת ראה חיים עם האשה וכו"ל:

לעשות מול 500 מחבלים, צריכים לבוא מהאוויר, צריכים לבוא מהירה, מהמאדים, צריכים לבוא עם מצנחים, חכה, נתכנן את זה, נבוא בעוד שבוע, בינתיים נהרגו עוד אלף בחורים, עוד אלף ילדים. או צריכים לדעת שהצינור האלה זה עמלקים ממש, זה לגולים של עמלק, ואמר את זה הרבי מברסק - שבסוף [הם] יתנו את הכל לערבים, הם במקום להפציץ את טהרון יפציצו את תל אביב. כי זה ליסטים אתם, מה פתאום תל אביב בנו את זה ליד יפו, יפו זה שייך לערבים, תל אביב על זה אדמות של יפו, אז יפוצצו אותה. ¹⁴ (תוך רפרוף בדפים אמר:) פה מדבר ר' נתן ש[אדם הראשון] אכל מעץ הדעת, הפגם זה רק על ידי האכילה. כי כל ההמצאות זה בא מהצדיק, כל ההמצאות בעולם זה מהצדיק כל ההמצאות. ¹⁵ לקושי הלכות חו"מ הלכות פקדון הלכה ד (יח) וזהו שנסקד למען ירבו ימיכם וכו' לפסוק וכתבתם על מזוזה וכו' כי על ידי המזוזה נמשך חיים ואריכות ימים כמו שדדשו רבותינו זכרונם לברכה, מזוזה זו מנת, כי עקר החיים על ידי שמשרין הדבר לשרשו שהוא החכמה, שהוא חיותו ופנימיותו, כמו שכתוב, החכמה תחיה. על פן על ידי המזוזה ששוקעין אצל פתח הבית שעל ידי זה יכלו להכניס מחוץ לפניו ולקשר הכל אל החכמה פנ"ל. על פן על ידי זה נמשך חיים בודאי, כי משם עקר החיים פנ"ל.

חגיגה [בשעת] שעושים מזוזה, ולעשות מסיבה, ולהגיש ליקר ופחיות, מזוזה, זו מוות מזוזה זה מזוזה, כרגע ששמים מזוזה אז באותו בית לא יקרה כלום, בטח המזוזות היו שם [בקיבוצים שנטבחו בעוטף עזה] פסולות, זה קיבוץ חילוני, יכול להיות ששמו שם מזוזות לפני 50 שנה, בטח היו כבר בתים בלי מזוזות¹⁶].

וזה שהגמרא שואלת בברכות אם נשים חייבות במזוזה, אולי הם פטורות אולי הם לא חייבות, מה הם לא צריכות חיים, מה, למען ירבו ימיכם וימי בניכם, אדם צריך לקחת את אשתו ולהרים אותה, גברא בעי חיי ונשים לא בעי חיי? מה אשה לא צריכה לחיות? אז הגמרא שואלת מי אומר שאשה חייבת במזוזה, כתוב למען ירבו ימיכם וימי בניכם, גם אשה רוצה לחיות, מגיע לה, יש לה זכות, יש לה תעודת זהות ישראלית, לא

אז על ידי המזוזה זו המוות, אז הגמרא שואלת אם נשים חייבות במזוזה, [ומיד תמהה הגמרא], מה, נשים לא צריכות לחיות? (יכול להיות שלא, אדם מתחתן עם אשתו יש לו עשרה ילדים, מספיק...), על ידי המזוזה נמשך חיים ואריכות ימים, מזוזה זו מוות, ולכן צריך לעשות חגיגות ששמים מזוזה, כי על ידי

❁ מראי מקומות והערות ❁

שזה יהיה כזה שמחה, כזה פסטיבל שעוד לא היה מקום המדינה, וזה יהיה מכה לדתיים, והם אמרו את זה במפורש, כי כל הילדים יבואו, ומכל הבתים יבואו אליהם, ולקחת מהמשפחות את כל הילדים. וזה היה מלכודת מוות, זה היה - השטן עשה את זה, זה היה מלכודת מוות, התורה אומרת לרקוד [בשמחת תורה] עם ספרי תורה לא עם וודקה, אני לא כתבתי וודקה, אצלי כתוב לרקוד עם ספרי תורה, בשולחן ערוך שלי, אצלם כתוב לרקוד עם וודקה, גם להם יש שולחן ערוך, אז יכול להיות שוודקה יותר חשוב, אני לא יודע...

¹⁶ בא הרב הראשי לעשות לכן גוריון מזוזה שם בשדה בוקר, הוא לא רצה, אז בא הרב הראשי הכריח אותו, הוא (- בן גוריון) היה נגד מזוזות, כל המסיבה הייתה פשוט לשבור את הדתיים, להראות להם שהנה כל הבחורים באו, כל הנערים באו, רצו לקיים ושמחת בחגך... אז כל המטרה הייתה לשבור את הדת, להראות שאפשר לשמוח גם בלי ספר תורה, גם עם בקבוק וודקה אפשר לשמוח, המטרה הייתה - הצהירו על זה, שיבואו כמה שיותר בחורים מבתיים דתיים דווקא, ונשמח איתם, ונרקוד איתם, ונשמח אותם, כי זה העיקר ושמחת בחגך, אמרו

של ירדן ולא של מצרים של ישראל,
מה נשים לא בעי חיי,
בתמיהה.

ה' יתברך על שמירת התורה,
ונשמרתם מאוד לנפשותיכם, [פי
היא תימך] ואורך ימיכם, לקשר את
החיצוניות לפנימיות זה עיקר
החיים.

אומר [ר' נתן:] **כי עיקר החיים זה**
שאדם יחיה עם אשתו,
ויקשר פנימיות עם חיצוניות,
והנפש היא עיקר החיים,
וחיצוניות ופנימיות הם בחינת
גוף ונפש, מזוזה כי על ידי
המזוזה מקשרים את החיצוניות
עם הפנימיות. כי האשה היא
צריכה להכין את האוכל, והיא
צריכה לעשות את הספונז'ה, אז
היא בסכנה ליפול לחיצונים, אז
צריכים להכניס בה חיות, להפוך
את הכל לעבודה במשכן, גם את
המשכן ניקו, היה שומרים, וניקו
ורחצו את הרצפה, והגישו אוכל
לכוהנים, אז לכן משכן זה [ראשי
תיבות"] מייטה ש'ולחן כייסא
נורה, ארבעה דברים.

וזה ראה חיים עם האשה, התורה
מזהירה שתכניס חיות
באשתך, אדם אומר אשתי
גשמית, אשתי ככה, כבר הולכת
קצר, כבר הולכת עם פאה, אם
אתה לא מכניס בה חיות אז היא
זורקת את המטפחת ורוצה פאה,
כי אתה לא מכניס בה חיות, יש
חיוב להכניס חיים באשה, אתה
צריך לקחת אותה, ללמוד איתה,
להגיד איתה תהילים, לנסוע
איתה לקבר רחל, לנסוע איתה
לחברון, פעם בחודש לנסוע
איתה לחברון, כל לילה לנסוע
לקבר רחל, להיות איתה בקבר
רחל 12 עד 2, להגיד יחד איתה
תיקון הכללי, ולגמור את ספר
תהילים שם, תיקון חצות.

[ועל] **כו שמוזר הוא פחיתות נוקבא, ... פי שם צריכין**
לשמור עצמו ביותר מאחיות החיצונים,
שהם] סטרא דמותא, עלמא
דפרודא, שרוצים להפריד בין
פנימיות לחיצונות, הזהיר אותנו

שזה עיקר החיים ולכן כתוב ראה
חיים עם האשה זה מצוות
עשה, זה מצוות עשה מדברי
קבלה, זה לא סתם שאתה לומד

עם האשה, אתה מקיים את המצווה ראה חיים עם האשה, תכניס בה חיות, תכניס בה! שהיא תבוא לתפילות, תבוא למעריב, מתפללים מעריב, אתמול התחלנו בשמונה גמרנו בעשר וחצי, זה קצת היה אורך, אני יודע...

[שנה הבאה - תשפ"ה, יום כיפור] זה יהיה שבת, זה גם שבת וגם יום כיפור, כי [ראש השנה יהיה בימים] חמישי ששי שבת, "שבת נוך ראש השנה איז נוך הראש השנה", באידיש נוך זה שני מובנים, גם 'עוד', וגם 'גם כן', שבת נוך ראש השנה איז נוך - זה גם כן ראש השנה, שלושה ימים ראש השנה יש לנו.

יום כיפור המשכנו עוד חצי שעה

[אחר השקיעה בשירת: "אבינו מלכנו חוננו

וענו כי אין בנו מעשים..."] אנשים אמרו לי כולם רצו את זה, כולם רצו, אי אפשר להיפרד מיום כיפור, ישר לקפוץ לצלחת של האוכל, רק נהיה שקיעה כולם כבר עם הסיגריות כבר, עשר דקות אחרי השקיעה כולם עם הסיגריות, כולם כבר עם הבקבוק וודקה, עם הקולה. מיום כיפור אי אפשר בכלל להיפרד, רוצים עוד יום כיפור, הלוואי שהיה עוד יום אחד, עוד יום אחד, איך אפשר להיפרד מיום כיפור בכלל. אז חלקנו [אחרי השקיעה] מים, מי שדווקא רצה, חילקנו מים בלי סוף, הביאו בקבוקים, שנה הבאה כבר נכין אלף בקבוקים.

אז ראה חיים עם אשה, אומר ר' נתן זה חיוב! תכניס בה חיים, אתה בא מהכולל, אז אתמול גמרנו [מעריב] בעשר וחצי, אז בסדר, אז תלמד עם אשתך עד 12, ומ12 עד שש זה מספיק [לישון] 6 שעות, שתי שעות תשב תלמד איתה, היום כבר רבע לשבע זה הנץ, עוד מעט מזיזים את השעון, עכשיו בראשית, עוד שבועיים מזיזים את השעון, אנחנו כבר בליל ששי עכשיו, אז עוד שבועיים מזיזים את השעון, או את השמש מזיזים, אני לא יודע בדיוק, כי שובו בנים מזיזים את השמש, יותר קל.

ראה חיים עם האשה, אז זה

קרנבל, הפסטיבל הכי גדול שהיה מזמן קום המדינה, זה היה מלכודת מוות, זה היה מלכודת של השטן, כולם היו מסוממים, לא ידעו שצריכים לברוח, הם לא היו בהכרה בכלל, כולם כבר שתו שם איזה עשרה בקבוקי וודקה, כל אחד, בכלל לא הבינו שמחבלים מגיעים, אנשים לא ברחו, ברחו למכוניות שרפו אותם עם המכוניות, שפכו נפט ושרפו את המכוניות, איזה שעה לא הבינו מה קורה כאן, בשבע. בארבע [בבוקר] צריכים ללכת הביתה, אפילו שזה מסיבה חילונית, והכל, בארבע צריכים להפסיק את זה, צריכים לסגור את האולם, ולהסיע אותם הביתה, אבל כולם היו שתויים, כולם מסוממים, אף אחד לא רוצה ללכת הביתה, כולם שוכבים על הארץ, ומקיאים, והמחבלים שחטו אותם ככה עם סכינים, שחטו אותם כמו ברווזים, כמו תרנגולים. אז כל זה מסבירים, שאם אדם הוא לא מכניס חיות באשתו, אז יכול להיות שהוא ימצא את אשתו גם

חיוב, זה אזהרה, התורה מזהירה אותנו, תחיה את אשתך, תחיה אותה, אם לא היא תזרוק את המטפחת תלביש פאה, תזרוק תלך עם מכנסיים, תלך עם שמלה שרואים לה את הברך, אם רואים את הברך רואים כבר את הכל, האשה היא לא רואה שרואים לה את הכל, הראש שלה בשמים, היא הולכת בלי שמלה, בלי לדעת שה' ירחם, הולכת כמו אדם הראשון לפני החטא, באמת אין לה חטא... אז היא הולכת כמו אדם הראשון. אז [אם אדם לא מקיים הציווי של] ראה חיים עם האשה, אז עוד מעט היא תזרוק את השמלה, תזרוק את הכל, ואתה לא תבין מה קורה כאן, כי לא הכנסת בה חיות, אתה צריך להכניס בה חיות.

ר' נתן אומר: [ראה חיים עם האשה], זה לא חיים, לעשות כיפים, היום לעשות חיים זה לעשות כיפים, לעשות חיים זה ללמוד תורה, זה חיות, מה יצא מכל הכיפיים, עשו כיפים, עשו פסטיבל, עשו

שם פתאום, כי היא מחפשת חיות [כי בעלה לא מכניס בה חיות], לא כי היא אשמה.

ראה חיים עם אשה, צריך כל יום שעה ללמוד עם אשתך, שעה ליקוטי הלכות, כל אחד צריך ללמוד את זה עם אשתו, פיקדון ד', את כל פיקדון ד', זה [אות] י"ח, הוא ילמד שלושה ימים הוא יגיע, חכמת נשים בנתה ביתה, שהאשה יותר חכמה מהאיש, אנשים לא מבינים מה שהם קוראים, הם לא יודעים מה כתוב בליקוטי הלכות, הם בכלל לא מבינים מה שכתוב כאן, הם לא קולטים שר' נתן מדבר על הכל, שאדם חייב ללמוד עם אשתו, והתורה מזהירה אותנו, מזהירה הוא אומר, ראה חיים, תחיה אותה, אם לא, היא תזרוק את הכל, היא תזרוק את המטפחת, היא תזרוק את השמלה, היא תלך עם השמלה מעל הברך כמו אדם הראשון לפני החטא, באמת אין לה חטא, אבל למה כמו אדם הראשון, תלכי כמו רבנו...

[וְזוֹה פְּחִינַת רְאָה חַיִּים עִם הָאִשָּׁה כּו', פִּי שֵׁם עֶקֶר הָאִתְּרָה לְחַמְשֵׁי חַיִּים לְשָׁם] מְחַמֵּת שְׂהִיא סְמוּכָה לָהֶם, כִּי הָאִשָּׁה הִיא בִּסְכָנָה כָּל הַיּוֹם, כִּי הִיא רַק עוֹסֶקֶת בְּדַבְרִים גְּשְׁמִיִּים, הִיא רַק עוֹשֶׂה סְפוּנָגָה, הִיא רַק... הִיא מוֹשְׁפֶלֶת, הִיא צְרִיכָה לְנִקּוּת אֶת הַבַּיִת, הִיא צְרִיכָה לְהַכִּיֵּן אֶת הָאוֹכֵל לְבַעֲלָהּ, הִיא רַק הוֹלֶכֶת לְקִנְיּוֹת לְסוּפֵר, הִיא רוֹאֵה שֵׁם נָשִׁים עֲרוּמוֹת (- שֶׁהוֹלֶכֶת בְּפְרִיצוֹת) בְּסוּפֵר, הִיא יוֹצֵאת מִדַּעְתָּהּ, כּוֹלֵם עֲרוּמוֹת, אֲסוּר לְאִשָּׁה לְלַכֵּת לְסוּפֵר, בְּתִימָן הָאִשָּׁה לֹא הוֹלֶכֶת לְקִנְיּוֹת, הַבַּעַל הוֹלֵךְ לְקִנְיּוֹת, אֲפִילוֹ שֶׁפַּעַם כָּל הָעֲרַבִּיּוֹת מְכוּסוֹת, הָעֲרַבִּיּוֹת יוֹתֵר מְכוּסוֹת מֵהֵיחֻדִּיּוֹת, אֵתָּה בֹא לְ[בֵּית הוֹלִים] עֵינַי כְּרַם אֵתָּה רוֹאֵה שֶׁהֵם יוֹתֵר מְכוּסוֹת, כָּל הָאֲחִיּוֹת יוֹתֵר מְכוּסוֹת מֵהֵיחֻדִּיּוֹת, כּוֹלֵם עִם מְטַפְחוֹת, כּוֹלֵם, כָּל הָעֲרַבִּיּוֹת! אֵתָּה רַק עוֹבֵר מִסְדְּרוֹן, אֵתָּה פּוֹגֵשׁ שֵׁם אִיזָה 20 אֲחִיּוֹת בְּדֶרֶךְ, כּוֹלֵם מְכוּסוֹת, כָּל הָעֲרַבִּיּוֹת, הוּא [הָעֲרַבִּי יוֹסֵף] אֹמֵר, אֲצִלֵּם מוֹצִיאִים שַׁעֲרָה שׁוֹבְרִים אֶת כָּל הָעֲצָמוֹת עִם מִקָּל, הוּא

החלק במוח שמדבר, זה חלק במוח, אין לו את זה, המוח נפל עליו טיל, אולי נפל טיל עליו, אני לא יודע [למה המחלק במוח שאחראי על הראיה או השמיעה לא עובד], אולי לכן יש אזעקות כל פעם, אבל מוסררה זה מוגן, לא צריך לפחד, אולי בגאולה יכול ליפול טיל, אבל לא במוסררה, פה זה מוסררה, אז פה לא יפול שום טיל, החומה שייכת למוסררה.^[17]

אז עכשיו אנחנו חוזרים להלכה

אומר לוקחים מקל ומתחילים... הוצאת שיערה! עד שהיא לא מחזירה את השער בחזרה.

[אם אישה מגלה] שיערה, אז הילד יוצא חרש ויוצא עיוור, ויוצא ככה... אנשים לא מבינים, כל יום מביאים פה ילדים שלא יכולים לדבר, כבר חצי עיוורים, כבר חצי חרשים, כי האשה הוציאה איזה שיערה, הרימה טיפה את השמלה, אז הילד נולד עיוור, חרש, הוא כבר ילד בן שלוש והוא לא מדבר, אין לו את

מראי מקומות והערות

כיסופים זה היה. כי [ב]מפלסים זה סיפור אחר, שנסעו ההורים לנחל עז להציל את הילד שלהם, הוא צלצל, הם היו בזיקים, והבן מצלצל: אמא, נננסו מחבלים. [למי שנמצא ב]קיבוץ מויקים לנסוע לנחל עז, זה איזה שעה שעתיים, וכל הדרך כבר הייתה מחסומים, לא נותנים להם לנסוע, [והם אומרים במחסומים] הבן שלנו צלצל לבוא להציל אותו, [הוא אומר שבמקום שהוא נמצא] אין צבא אין כלום, והוא מפקד בצבא - אבא שלו - והמחסומים לא נותנים לנסוע, הוא פרץ את המחסום ונסע דרך השדות בכל מיני שבילים, עקף את המחסומים, עד שהוא הגיע למפלסים, [אמור לו] אתה לא מתקדם יותר, שם כבר היה מחסום רציני, אתה לא יכול להתקדם יותר, אבל הבן שלי בסכנה, הוא צלצל אלי שעכשיו מחבלים נמצאים לו בתוך הבית, אומרים לו: טוב טוב, ניתן לך חיל אחד, תנו לי שני חיילים, חיל אחד, טוב הוא לוקח חיל אחד, נוסע עוד חצי שעה עד נחל עז ממפלסים, הוא מגיע לקיבוץ, הקיבוץ מלא מחבלים, יריות, אי אפשר להתקדם, יורים עליו, כבר

¹⁷ [בשמחת תורה בקיבוצים המחבלים] שרפו אותם עם הממ"ד ביחד, שלושה קיבוצים נשרפו לגמרי, נחל עז, כפר עזה ובארי, הכל שרוף שם, כל הבתים, כל האנשים נשרפו חיים, והיו כמה אנשים שברחו, אבל היו אנשים הפוך שבאו לקיבוץ, כי זה שמחת תורה, רצו לרקוד עם התורה בקיבוץ, אז אם אין תורה רקדו עם הוודקה, זה גם טוב, וודקה זה שקול כנגד ספר תורה... זה לא אותה גימטרייה, אבל כנראה מצאו איזה חשבון שזה במקום ספר תורה, הבתים היו מלאים מלאים, במקום שיהיה שם חמש נפשות אבא אמא ושלושה ילדים, היה שם 30 אנשים, כי כולם באו, הידידים והחברים והסבא והסבתא והנכדים והבני דודים, חג שמחת תורה צריכים לעשות את זה בקיבוץ, שם שמח, שם נרקוד, שם לא צריך לישון, בשש וחצי כבר נננסו המחבלים לכל הקיבוצים, 1,500 [מחבלים].

אז היה אחד גיא, שאבא שלו מפקד גדול בצבא, אז הוא נסע, הוא כבר מצא אותו מת, כבר אחרי שהרגו אותו, הוא קיבל כדור, הוא היה היחיד עם רובה בכל הקיבוץ, אני לא זוכר איזה קיבוץ, אם זה נחל עז או

מתייחס אליה, היא תהיה כמו כולם, היא תלך לאוניברסיטה, תעשה שני תארים, תהיה גם כן מנהלת, איזה מנכ"לית, יש לה יותר שכל מהאיש.

[וְזֶה מְחִינֵת רְאֵה חַיִּים עִם הָאִשָּׁה כו', פִּי שֶׁם עֶשְׂרֵי הָאֲזָהָרָה לְהַמְשִׁיךְ חַיִּים לְשֵׁם] מִחֲמַת שְׁהִיא סְמוּכָה לָהֶם (- לחיצונים), עַל כֵּן צְרִיכִים לְשַׁמֵּר עֲצָמוֹ מְאֹד עַל פִּי הַתּוֹרָה לְרְאוֹת חַיִּים עִם הָאִשָּׁה דִּיקָא, הוּא חוֹזֵר עַל זֶה פַּעַם שְׁלִישִׁית, לְהַמְשִׁיךְ חַיִּים לְאִשָּׁה, זֶה עֵיקַר הָאֲזָהָרָה, שְׂאֵדָם יִמְשִׁיךְ חַיִּים לְאִשָּׁתוֹ, כִּי אִם הוּא לֹא יִמְשִׁיךְ לָהּ חַיִּים אֶף אֶחָד לֹא

ראה חיים עם אשה, כל אחד צריך לקבוע זמן ללמוד עם אשתו חצי שעה כל יום, ר' נתן אומר, זה אזהרה, להכניס חיות באשה, כי האשה היא לא בישיבה, ולא לומדת, והיא לא מבינה מה מדברים איתה, היא רואה את כולם ערומות (- הולכות בפריצות), את כולם פושעות, ובכל אופן הן מצליחות, וכולם ראשי משרדים, ומנכ"ליות, וחברות כנסת, והיא אשה מסכנה, בזויה ומושפלת, אז מיד היא חושבת בשביל מה היא צריכה את זה, בעלה משפיל אותה, בעלה לא

מראי מקומות והערות

להמון בתים, דקה, ממש דקה [לפני שהמחבלים הגיעו], הם הצליחו להרוג אותם, והאמא [אשתו שלו] אומרת, אחד שאביו בא לחלץ אותנו! אומרת, אני אמרתי לשת הבנות, אמרתי להם: הסבא יגיע, הסבא יציל אותנו, הם היו 20 שעות בממ"ד בלי אוכל בלי כלום, חושך, אין חשמל, בלי אוכל, בלי כלום, בלי שום דבר, וכל רגע היא הייתה מחזקת את הבנות שלא ישתגעו, ילדה בת 3, סבא מגיע! סבא יבוא להציל אותנו! והיא הצליחה לטלפן לסבא, היא צלצלה בשש בבוקר, ועכשיו כבר 12, כבר עברו 6 שעות, בסוף הוא דופק על החלון לפני שהמחבלים נכנסים לדירה, [המחבלים] ככה הם עברו מדירה לדירה, שרפו את כל הבתים עם האנשים, כי נגמר צה"ל, אין צה"ל, עכשיו התגלה האמת שהם וחמאס זה דבר אחד [ששניהם לא שומרים עלינו ומצילים אותנו, ומפקדים שמרוב הגאווה הפקירו אותנו].

כולם (- כל המגינים) פצועים שם, הוא לוקח כמה פצועים, חוזר בחזרה, אשתו הייתה שם, הוא השאיר את אשתו שם ליד המחסום במינה קרוואן כזה של השומרים, של החיילים, כמה חיילים יש שם שלושה חיילים ואשתו שם מחכה, איך שהוא מגיע פתאום מגיע איזה מישוהו במילואים, זה דקה לפני שהוא נכנס לקרוואן, ש[עדיין] אשתו שם לבד, ופתאום מגיע מישוהו, היא שואלת אותו איך קוראים לך? אני ישראל זיו, אתה ישראל זיו אתה המפקד של בעלי, אתה היית המפקד של בעלי, בעלי עכשיו נסע לנחל עוז, הבן שלי בסכנה, הם לא נותנים לנו לעבור, והוא היה מפקד יותר גבוה, תגיד לחיילים שיתנו לנו לעבור, הוא צעק על החיילים, ביתיים הגיע בעלה עם הרכב עם הפצועים, פינו אותם, (- המפקד הגדול) נכנס לרכב עם בעלה עם עוד שני חיילים עם רובים, הם הגיעו לבית של הבן שלהם דקה לפני שהמחבלים נכנסו, כבר נכנסו

ימשיך לה חיות, היא תהיה בלי חיות, היא תתפקר, היא תהיה מופקרת, היא תראה שהמופקרות מצליחות, כמו בחרן שהייתה רק ילדה אחת בסדר אומר רש"י [ד"ה] ואיש לא ידעה, רק עליה נאמר ואיש לא ידעה.

ארכות הברית) אומר אני אתכם, זה הכל שקר, הוא רק בא להפריע עכשיו, עכשיו הוא נחת, לפני שעה, והוא בא פה להרגיע שלא תהרגו איזה ערבי בטעות, ערבי הוא מתוק, הוא חמוד, הוא מתוק מדבש, הערבים הפילו את מגדלי התאומים לא עשו להם כלום^[18].

כי זה עיקר החיים, עיקר החיים שאדם יעלה את אשתו, ויריס אותה, ואז הוא יוכל להגיד זמירות, והיא תגיד זמירות, אם היא טהורה היא תגיד איתו [בקול],

חיים, מחמת שהיא סמוכה להם, צריכים לשמור עצמו מאוד, על פי התורה ולראות חיים עם האשה דיקא, דיקא עם האשה הוא אומר, הוא חוזר פעם רביעית כבר, להחיות את האשה, וזה עיקר החיים. עכשיו זה רק חמש, אפשר עד תשע, ארבע שעות ללמוד עם האשה, כי זה עיקר החיים.

[צריך] ללמוד את הרש"י הראשון [בתורה], ליסטים אתם, דבר ראשון עכשיו

מראי מקומות והערות

הכי טוב, ויחס הכי טוב, ובגדים, והביאו להם בגדים הכי יפים, הם הגיעו למשפט מצוחצחים כמו שייח'ים, הוא אומר, ואני הייתי [עצור בשביל משהו קטנוני] ואותי רדפו, והיכו אותי בשביל איזה שטות. או אצלם (- אצל האמריקאים) ערבים יותר חשובים מיהודים.

¹⁸ היה אחד אומר, כולם [- כל אילו שעצרו על שעזרו בהפלת בניי התאומים] באו למשפט עם חליפות מצוחצחים, והוא שם [היה לו משפט, כי] איזה משהו הוא לא שילם אז השפילו אותו, הוא אמר הערבים פיצעו את מגדלי התאומים, תפסו כמה שייח'ים שם בארצות הברית ושמו אותם [במעצר], אבל לא עשו להם כלום, נתנו להם אוכל

שהיא טהורה היא יכולה להגיד איתו, כי זה עיקר החיים שמקשרים ומעלים את האשה, זה עיקר החיים! ככה בונים את הבית.

וזה עיקר החיים שמעלים את האשה ר' נתן כותב את זה גם כן, זה פרק י"ח במשלי, וסעיף י"ח בפיקדון, זה הכל מכוון, כל אחד יזכור פרק י"ח במשלי פסוק א', וסעיף י"ח בפיקדון ד' עמוד 132, זה [גימטריא] בַּסֵּלֶם, זה הסולם לעלות לשמים, אם אדם מחזק את אשתו לומד עם אשתו אז זה יוצא כגימטרייה בסולם ב' ס' ל' ס', סלם לעלות לשמים,

וזה כל העניין של המזוזה, הוא אומר, זה להמשיך חיות לאשה, להכניס חיות מבחוץ לבנים, שהאשה נמצאת בחוץ, היא הולכת לקניות, היא בחוץ, היא מטפלת, רוחצת את הילדים, היא כל היום בגשמיות, אז צריכים להכניס את הקדושה מבחוץ לבנים, אז עכשיו הוא אומר את זה פעם חמישית כבר, אבל צריכים להעלות את בחינת

ר' נתן מסביר בדיוק איך עושים שלום בית, זה אף אחד לא מלמד, באים חתנים, לא מלמדים אותם, אומרים העיקר תאוות תאוות, תשקעו בתאוות, ואז יש גירושין, כי זה פסוק מפורש: "לְתַאֲוָה יִבְקֹשׁ נַפְרָד" (משלי יח, א), זה הפסוק הראשון בפרק י"ח, אני לא כתבתי את הפסוק הזה, כתוב במשלי פרק י"ח פסוק ראשון: לתאוה יבקש נפרד, אם אדם הקשר שלו עם האשה זה רק התאוה אז יפרדו בסוף, בסוף יצטרכו להתגרש, או שאשתו תהיה חילונית, או שהיא תגרש אותו, היא תגיד אני לא התאוה שלך, אני לא החתול שלך, אז לתאוה יבקש נפרד, פרק י"ח פסוק א', כל אחד ירשום את זה.

אז ר' נתן חוזר פה ארבע פעמים, שאדם חייב להכניס חיות באשתו, אם לא, היא תתחיל

דם אז הדם נעצר, נהיה מוגלות, נהיה קריש של דם, נהיה ככה, נהיה כאבי ראש, כי הדם לא זורם, לא מגיע חמצן למוח, זה הכל כי האשה מושפלת, ואז אם האשה חולה גם האיש חולה, פתאום הוא רואה שיש לו אשה חולה, אוי ואבוי, התחתנתי עם אשה חולה, חולנית, קצת משוגעת, הכל אתה עשית אותה חולנית, שאתה התחתנת עם האשה היא הייתה הכי בריאה בעולם, אתה עשית אותה חולה, משוגעת, חולת נפש, הכל האיש עשה.

אז האשה לא צריכה חיים? גברא בעי חיי נשי לא בעו חיי? זה השאלה של הגמרא, אדרבה עיקר החיות להכניס באשה, עכשיו הוא חוזר פעם שישית, שש פעמים ר' נתן חוזר על זה, אז גברא בעי חיי נשי לא בעי חיי? זה פעם חמישית, מה האשה לא צריכה לחיות? מה היא כלב? היא חתול? היא צריכה לחיות כמו חתול? הלא אדרבה, עיקר החיות צריכים

אשה, שהיא הגוף, היא החיצוניות, אל הפנימיות, שהיא החכמה.

וזה שאמרו חז"ל: מה אשה לא צריכה חיות? כי כל המזוזה זה להכניס חיות באשה, וזה מה שהיא שואלת בברכות: אשה לא צריכה חיים? לא צריכה לחיות? לא, שהיא תסתדר לבד, העיקר שהיא מטפלת בילדים, העיקר מביאה לי את האוכל, אני אבוא עכשיו הביתה, יהיה לי כבר ארוחה מוכנה. אז זה מה שהגמרא שואלת, אשה לא צריכה חיות? כלומר צריכים להכניס בה חיות על ידי המזוזה, דווקא על ידי המזוזה מכניסים בה חיות, זו מוות, אז מבטלים את כל המחלות.

למה אשה חולה? כי זה הכל נפשי, כל הנשים שחולות זה נפשי, זה נפשי, כי היא מרגישה מושפלת, אדם מרגיש מושפל, הדם לא זורם פשוט, מה זה מחלה? שהדם לא זורם, הדם נתקע בכל מיני מקומות, הוא לא זורם, אין זרימת דם, אין זרימת

המוח שלה מתפתח, היא יכולה להבין דברים רוחניים, היא יכולה להבין יותר מהאיש, יש לה בינה יתרה, אדרבה עיקר החיים להמשיך לאשה דיקא, וזה אזהרה, זה הפסוק, זה מצוות עשה מדברי קבלה, ראה חיים עם האשה, אתה צריך להחיות אותה, ולהרים אותה, ולשמח אותה, כמו שכתוב ושמח את אשתו, ואז נזכה לגאולה השלמה, במהרה בימנו, אמן.

שיעורי שב"ק פרשת וירא תשפ"ד

ערב שבת

~שמעתי מהשומע:

אחד שאל את הרב על מה

להמשיך לאשה, זה עיקר החיים! כל הזמן לדאוג שהאשה תהיה שמחה, ותהיה מאושרת, אדם בא הביתה בעשר, עשר וחצי, [הוא צריך מיד להתעניין ולשאל:]: אשתי, מה קרה? אולי הילד נפל? אולי היית איתו בקופת חולים?]¹⁹.

אז ר' נתן חוזר על זה שש פעמים בדיוק, ספרנו, ועכשיו זה פעם שישית, זה המילה האחרונה שלו, אדרבה עיקר החיים להמשיך לאשה, זה אדם לומד, מתפלל, הוא מביא קטע מהגמרא, אשה אוהבת ללמוד גמרא, איזה קטע קל, אלו מציאות שלו אלו חייב להכריז, איזה קטע הוא לומד איתה, אז

מראי מקומות והערות

במחסנים, כל הבקבוקים נשארו, ואין נהגים שיביאו אותם מהמפעלים, אז אמרו שעכשיו יגמר כל האוכל, אם זה ימשך יותר מ72 שעות יגמר כל האוכל בסופרים, שמעתי שהם רוצים בשביל ששיה 50 שקל, אדם בא לבקש שישיה, שתי שישיות אומרים לו: לא, רק שישיה אחת, עוד מעט זה יגמר, זה כבר הסוף, ואין מי שיביא את זה, רוצים מתנדבים שיביאו להוריד, אולי שובו בנים יתנדבו להביא את המים מהמפעלים, או מהמחסנים, אז מדברים עכשיו שנגמר המים, מה עושים עכשיו, אני לא יודע מה עושים, הנה הוא יתנדב יש לנו כאן את (...) הוא יתנדב לשים מים בסופרים.

¹⁹ עכשיו אין מים, אין מים בסופרים, מה יהיה עכשיו, אולי נביא מים מירדן, מתורכיה נביא מים, עכשיו עשו בלונים של קילומטר וחצי, לפני עשר שנים לא ירד גשם, כל החורף, אז הכינו בלונים באורך קילומטר וחצי, שמילאו אותם במים את הבלונים ואוניות יגרו אותם לישראל, אז צריכים להשתמש בבלונים האלה עכשיו, אולי שובו בנים יסכימו להביא מים מתורכיה, אין מים בסופרים, אני לא יודע מה קרה, נגמר המים פתאום, למה אין מים? כי הערבים לא באים לעבודה, וכל הבהורים התגייסו, נשארו שני בחורים בסופר, אין מי שישים את המים על המדפים, המים במרתפים, בבונקרים,

שנה שאול במולכו, כי הוא היה בלי חטא, למרות זאת שאול באחת ועלתה לו, דוד בשתיים ולא עלתה לו, כי שאול היה משבע הכבשות שאברהם נתן לאבימלך כי כתוב במדרש רבה שהשבע כבשות זה שבע נשמות; זה (שאול) [שמשון] וחפני ופנחס, שאול ושלוש בניו זה 4, כי היה אסור לאברהם לתת אותם לאבימלך כי אבימלך היה החמס הוא היה חבר של איסמעל הניה

(כי הנשמות האלה נפלו ח"כ ביד הפלישתים שהם

זרעו של אבימלך).

הרבי מאפטה אמר שהוא זוכר את המכות שהוא קיבל מיעקב אבינו, שהוא היה כבש בעדר של יעקב אבינו, כי הכבשים של יעקב זה היה נשמות ישראל^[20].

אז כתוב במדרש רבה שהשבע כבשות שאברהם אבינו נתן לאבימלך זה היה הנשמות של שאול ושלוש בניו זה 4, וחפני

שראמר שמי שיש לו סמארטפון לא יצא מהגיהנום ראייה אחת והוא אבוד אז מה יעשה?

הרב אמר: שיבוא לתפילות עם הרב זה הדבר הכי חשוב שיש כי העיקר זה התפילה.

ועוד הרב אמר: שאברהם אבינו התפלל לבטל את החורבן של סדום ולא הצליח אבל לוט שהתפלל שלא תחרב צוער מיד התקבלה תפילתו, כי צוער הייתה נא' שנה וסדום נב', אבל רואים מה הכח של תפילה בעת צרה שאפילו אברהם לא הצליח אבל לוט שהיה רשע הצליח כי הוא היה בעת צרה והתפילה שלו יצאה מהלב, כי שאדם צועק מתוך צרה זה הכי חזק.

שחרית

השבת זה דוד המלך, דוד המלך היה עמוד האש למרות ששאול היה יותר צדיק מדוד, בן

מראי מקומות והערות

עם בחמאס זה פשעים נגד האנושות כי החמאס עושה את מה שהאוי"ם וכל הנאצים רצו לעשות, הם מחכים שהוא יגמור את העבודה של הנאצים.

²⁰ אז עכשיו כולם ייסעו לאפטה ולבריסל כי בבריסל זה הבית משפט של פשעי מלחמה ובהאג זה של פשעים נגד האנושות, כל הנשפטים על פשעי מלחמה ייסעו לשם (לאפטה) בדרך, כי מי שנלחם

שנוצרו על ידי עבירות שאנו נכשלים בהם, ה"י] כי הקיבוצים שם היו מקומות נוראיים שעושים את העבירות הכי נוראות, עכשיו הבת שלי הראתה לי שהאור החיים כותב שהחמאס זה העבירות, האור החיים כותב על "ותמלא הארץ חמס" שעל ידי העבירות נבראים מזיקים שנקראים חמאס²¹, כי כל החמאס נבראו מהעבירות שעשו שם, הם בעצמם בראו את המחבלים שבאו בשמחת תורה [רח"ל].

ופנחס והשביעי זה שמשון הגיבור, כי שמשון היה נשמת אדה"ר כל מכה אלף איש בלחי החמור חמור חמורתיים הכתי אלף איש כל מכה אלף, הוא נלחם בעזה. עכשיו כל החיילים מחכים לציציות כולם נוסעים עכשיו לעזה איש בל יעדר לחלק לחיילים מיליון ציציות ואז נזכה לגאולה שלימה במהרה בימינו. אמן.

קריאת התורה

כל המחבלים זה העבירות, [כלומר

והתקדשתם

בעלי התאווה – גרועים משוחטי הילדים

אדם חי כשהוא בעצמו גרם לילדים שלו להיות חלונים, להוריד את הפאות, כל מום בם. ומה יתאונן אדם חי גבר על

אם אדם עושה את הדבר בשביל התאווה שלו, יהיה לו ילדים רעים וחסאים, טפשים, משחיתים, כל מום בם, כל מום בם, ומה יתאונן

מראי מקומות והערות

לפני פירוש אותם המקטרגים שנבראו מיושבי הארץ שנקרא קץ כמו שמפורש בדברי הזוהר (ח"א סג) בא לפני וקובל למהר לאבדם:

²¹ אור החיים בראשית ו, יא או יאמר ותשחת הארץ הם מעשיהם הרעים, ומצד זה נתמלאה הארץ מקטרגים המתייחסים בשם חמס, והוא שהודיע ה' לנח באומרו קץ כל בשר בא

חטָאוּ, שֶהוּא גַרְם רָעָה לַעֲצָמוֹ. וְזוֹ רָעָה וְאַכְזָרְיוֹת, מִתָּר לְהִיּוֹת אַכְזָרִי! אַכְזָרְיוֹת יוֹתֵר מִשׁוֹחֵט יְלָדִים. אָדָם עִם תְּאוּהָה הוּא יוֹתֵר גָּרוּעַ מִשׁוֹחֵט יְלָדִים, הוּא שָׁחַט אֶת הַיֶּלֶד שְׁלוֹ, כָּל פַּעַם שִׁישׁ תְּאוּהָה — הוּא שָׁחַט אֶת הַיֶּלֶד שְׁלוֹ. יוֹתֵר גָּרוּעַ מִשׁוֹחֵטֵי הַיֶּלָדִים, [וְהֵם (-הַהוֹרִים)] הֵם הַגֵּרְמָא בְּנֻזְקִים. וְהַיֶּלֶד צָרִיךְ לְצַעֵק עַל הָאָבָא שְׁלוֹ, הוּא רוֹאֵה שְׂקָשָׁה לוֹ לְקוֹם, שֶהוּא קָם בְּשִׁתִּים עֲשָׂרָה, בְּאַחַד [22]... אִז לְמָה זֶה? כִּי שִׁמְשׁוּ בְתְאוּהָה! אַחֲרֵי שִׁשְׁמִשׁוּ בְתְאוּהָה אִז הַיֶּלֶד יוֹצֵא יֶלֶד מִשְׁחִית, יֶלֶד פּוֹשֵׁעַ, יֶלֶד שְׁלֵא יְכוּל לְקוֹם בְּבִקְרָה, הַקְּלָפָה מִתְּגַבְּרַת עָלָיו.

וְהוּא [- תְּלוּדָה, בְּרֵאוּתוֹ קָה] צָרִיךְ לְהַגִּיד [לְאִבֵּיו]: לְמָה עֲכַרְתָּנוּ? אָבָא אָבָא, לְמָה עֲכַרְתָּנוּ וּבִעְוֹן חוֹלְלָתָנוּ. וּמִי יִשְׂאוּ אֶת עוֹנָם? אָב

מראי מקומות והערות

יודע", אז שובו בנים הם נוהגים לקום באחד, המהדרין הם קמים בשתיים, והמהדרין מן המהדרין קמים בשלש. אז "אחד מי יודע"...

22 (שובו בנים קמים בין אחד לשתיים, כי זה ה' אחד ו'אחד מי יודע? אחד אני יודע", לכן שורים "אחד מי יודע" וקמים באחד, כמו ששורים בשיר "אחד מי

הפרשה

במשנת מורינו הרב

למה אברהם שלח את אליעזר לחרן? כי הכל לפי הגנים!

שהיינו בגיל ארבע, אני נזכר כמה זה היה נעים איתו, כמה אני אוהב אותו, כמה הוא נחמד, [אני רוצה את רבקה] בת [בנו של] מלכה, בת בתואל בן נחור²⁴, מה קורה כאן? אליעזר היה לו מיליון קושיות על אברהם, מיליארד קושיות, הוא היה כולו קושיות, בלי סוף, מכל הצדדים, והוא אומר טוב, אני אלך, ואני אחזור, מה יכול להיות, שולחים מישהו לחנות, הילד אומר כבר אין, אבא אין, אמא אין, טוב, תלכו, אז הולכים אומרים אמא לא היה בסוף, הילד צודק, אני אלך ואני אראה לאברהם שאני הצודק, אמרתי לו אין, אי אפשר למצוא,

אליעזר מסכן אליעזר תולש את שערות ראשו, הוא אומר²³ יש לי בת מחונכת, תלמידה של אברהם, היה לו (- לאברהם) סמינר 'ברכת אברהם', אני זוכר את הסמינר הזה, סמינר של בנות הכי מצוינות בעולם, והיא הייתה הכי מצוינת - בתו של אליעזר, [ואליעזר רצה שאברהם יתן את בתו ליצחק בנו], ואברהם אומר: לא לא, אתה הולך, אני רוצה את הנכדה של תרח, הבת של בתואל, זה מה שאני רוצה! [ואליעזר לא מבין] מה לך ולבתואל, מה לך ולתרח, מה לך ולאנשים כאלה, [ואברהם אומר:] כן, בית אבי, נחור אחי המתוק, החמוד, שיחקנו בגולות

מראי מקומות והערות

אמר אולי לא תאבה ואתן לו את בתי א"ל [אברהם לאליעזר] אתה ארוור ובני ברוך ואין ארוור מתרבק בברוך:

²⁴ [אברהם נחור והרן בני תרח, אברהם נשא את שרה בת הרן, ונחור נשא את מלכה בת הרן, ומלכה ילדה לנחור את בתואל שהוא ילד את רבקה]

²³ מדרש רבה בראשית - פרשה נט פסקה ט

(ט) ויאמר אליו העבד [אולי לא תאבה האשה ללכת אחרי אל הארץ הזאת] ה"ד (הושע יב) כנען בידו מאזני מרמה לעשוק אהב כנען זה אליעזר בידו מאזני מרמה שהיה יושב ומשקיל את בתו ראוייה היא או אינה ראוייה לעשוק אהב לעשוק אהובו של עולם זה יצחק

וְאֵל מוֹלַדְתִּי וְאֵל בֵּית אָבִי" — רַק בֵּית אָבִי, אֲבָל זֶה לֹא תֵרַח, הַכּוֹנֵן לְמַה שֶּׁפְּתוּב בְּנֹחַ, שֶׁשׁ וְעֶבֶר, שֶׁלַח, כִּי הַכֹּל הוֹלֵךְ לְפִי גְנִים; אִם הִיא נִכְדָּה שֶׁל שֶׁלַח, שֶׁל פֶּלֶג שֶׁבְּיָמָיו נִפְלְגָה הָאֶרֶץ, שֶׁל מְתוּשֶׁלַח, שֶׁל כְּאֵלֶּה צִדִּיקִים, חֲנוּךְ — [שְׁנַכְנַס] עִם הַגּוֹף [לְגַן עֵדֶן], הִיא נִכְדָּה שֶׁל חֲנוּךְ, הִיא הִיְתָה עֶפְהָ בְּאֹיֵר. הִיא לֹא סֵתֵם הוֹלְכָתָה, מִחֲרָן הִיא עֶפְהָ בְּאֹיֵר. (שְׁעוּרִים מִתְּשַׁפ"ג).

אִין, אֵלֶּף שֶׁשׁ כּוֹלֵם הַכִּי מִקּוֹלְקוֹת, וְחוּץ מִזֶּה בְּתוֹאֵל הוּא הַכִּי רִשַׁע, וְאִי אִפְשֵׁר לִמְצוֹא, אִין דְּבַר כּוֹזֵה, אִי אִפְשֵׁר.

אִבְרָהִם אֹמֵר, לֹא, רַק אֵל בֵּית אֲבִי לְמַה? כִּי הֵעִיקָר זֶה הוֹלֵךְ שֶׁמֶשׁ, שֶׁשׁ וְעֶבֶר וּפְלֶג שְׁחִי עַד הַמִּבּוּל, וְשֶׁלַח וְכֹל הַצִּדִּיקִים הַכִּי גְדוֹלִים, נִכּוֹן תֵּרַח הִיָּה רִשַׁע, אֲבָל זֶה לֹא מִשְׁנָה, אֲבָרְהָם אֹמֵר: "אֵל אֶרְצִי

הוספות ממורינו הרב שליט"א

רֵאשׁוֹנָה שֶׁל שְׁמוֹנֶה עָשָׂר יְהִרְהַר כְּנֹפֵר לְעֵיל, וְעוֹד יְכוּיִן אִם יַעֲנֵנו אוֹתוֹ כָּל אוֹמוֹת הָעוֹלָם כְּכֹל עֵינֵינִים קָשִׁים וְיִפְשְׁטוּ עוֹרוֹ מִבְּשָׂרוֹ לְהַכְחִישׁ חֵם וְשִׁלּוּם בִּיחּוּדוֹ, יִסְבּוּל כָּל הַיְסוּרִים וְלֹא יוֹדֵה לָהֶם חֵם וְשִׁלּוּם, וְיִצְיִיר בְּדַעְתּוֹ וּמַחְשַׁבְתּוֹ כְּאֵלֹי עוֹשֵׂיִן לוֹ כְּנֹפֵר לְעֵיל, וְכֹפֵה יֵצֵא יְדֵי חַיִּיב קְרִיאַת שְׁמַע וְתַפְלָה כְּדִין.

ג. גַּם בְּשַׁעַת אֲכִילָה וְהִיחּוּד הַקְּדוּשׁ יְכוּיִן כְּנֹפֵר לְעֵיל, וּכְשִׁיתְחִיל לְהַרְגִישׁ תַּעֲנוּג גְּשָׁמֵי יִצְיִיר בְּמַחְשַׁבְתּוֹ כְּנֹפֵר לְעֵיל, וְתִיכַף וּמִיד יֹאמֵר בְּפִיו וּבִלְבָבוֹ שְׂוִיתֵר הָיָה לוֹ תַעֲנוּג וְשִׂמְחָה בְּעִשִׂית מִצְוֹת עֲשֵׂה שֶׁל וּנְקִדְשֵׁתִי בְּאוֹפֵן הַנּוֹפֵר לְעֵיל מִהַרְגֵּשֶׁת תַּעֲנוּג גְּשָׁמֵי הַזֶּה שֶׁהוּא מִהַצְרַעַת מִשְׁכָּא דְחַוִּיא, וְכֹפֵה יֹאמֵר. וְיִאָּהֵר לְדַבֵּר שְׂוִיתֵר הָיָה לוֹ תַעֲנוּג וְשִׂמְחָה בְּעִשִׂית מִצְוֹת עֲשֵׂה שֶׁל וּנְקִדְשֵׁתִי בְּאוֹפֵן הַנּוֹפֵר לְעֵיל שֶׁאִפִּילוֹ הָיוּ חוֹמְפִין אוֹתוֹ רוֹצְחִים בְּאִמְצַע אֲכִילָה וְהִיחּוּד הַקְּדוּשׁ לַעֲשׂוֹת לוֹ הָעֵינֵינִים קָשִׁים

צעטיל קטן

מְרַבֵּינוּ הַרַב רַבִּי אֵלִימֶלֶךְ מְלִיוֹעֲנֶסֶק צוֹק"ל זִיע"א

אֵלֶּה הַדְּבָרִים אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה אוֹתָם הָאָדָם וְחֵי בָהֶם:

א. כָּבֵל עַת וְרַנַּע שֶׁהוּא פְּגוּי מִן הַתּוֹרָה, וּבִפְרֵט שֶׁהוּא יוֹשֵׁב בְּטֵל לְבַדוֹ בְּחֵדֵר אוֹ שׁוֹכֵב עַל מִטָּתוֹ וְאִינוֹ יָכוֹל לֵישֵׁן, יִהְיֶה מְהִרְהַר בְּמִצְוֹת עֲשֵׂה זוֹ שֶׁל וּנְקִדְשֵׁתִי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וְיִדְמָה בְּנִפְשׁוֹ וְיִצְיִיר בְּמַחְשַׁבְתּוֹ כְּאֵילוֹ אֵשׁ גְּדוֹל וְנוֹרָא בּוֹעֵר לְפָנָיו עַד לֵב הַשָּׁמַיִם, וְהוּא בְּשִׁבִיל קְדוּשַׁת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ שׁוֹבֵר אֶת טַבְעוֹ וּמְפִיל אֶת עֲצָמוֹ לְהֵאֵשׁ עַל קִידוּשׁ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, וּמַחְשֶׁבָה טוֹבָה הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ מְצַרְפָּה לְמַעֲשֵׂה, וְנִמְצָא שְׂאִינוֹ שׁוֹכֵב וְיוֹשֵׁב בְּטֵל, רַק מְקַיִם מִצְוֹת עֲשֵׂה דְאוֹרֵייתָא.

ב. בְּפֶסֶק רֵאשׁוֹן שֶׁל קְרִיאַת שְׁמַע וּבְרַכָּה

מזה ממש כמו יסורי התינוק בשעת מילה. כי ממש יסורין אלו יש להצדיק בשעת זיווג ויותר מזה. כי התינוק אין לו דעת, על כן אין היסורים שלו גדולים כל כה, אכל הצדיק שיש לו דעת יסוריו גדולים מהתינוק. וזה הנה אצלו דבר פשוט ואמר שכל אדם יכול לזכות לבוא למדרגה זו. וכפי הנראה מדבריו הנה שקדשתו של עצמו נטה עוד יותר ויותר.

הייתי משמח את עצמו על קידוש השם ותברך יותר מתענוג גשמי הנה, אף יותר שיהיה דובר אמת בלבבו ושיהיה אז בשעת מעשה תקוע על לוח לבו בתוכיות ובפנימיות הלב באמת גמור, ולא ישטה את עצמו להיות כגונב דעת עליונה חס ושלום.

שבחי הר"ן יז

גם אמר שתזווג של הצדיק האמת, קשה עליו ענין זה. ולא די שאין לו שום תאוה כלל, כי אם אדרבא יש לו יסורין

ריחא 219 ר'דבור 212 = 1072

תפילה א'

תפילה ב

זפני להיות הכי קדוש שפעולם "כי אין 61 קדושה 415 בקדושתך" 850 = 1326 ובכוח זה "ובתבונתו 852 נטה 54 שמים" 390 = 1326

רבנו של עולם כל יכול זפני להכניע את שלשת הקליפות של בלעם ולעג 109 מלך 90 הבשן 357 ולסיתון 170 מלך 90 האמרי 256 = 1072 ועל ידי זה אופה לתקן את ארבעת החושים שמיעה 423 ראייה 216

הערכה: בישראל התגבשה החלטה להילחם גם אם יוטלו סנקציות בינלאומיות

הא"ם: ירידה של 95% בנטיעת פרג באפגניסטן תחת שלטון הטליבאן

הא"ם הודיע על ירידה של 95% בנטיעת פרג, המשמש להפקת סם האופיום באפגניסטן, תחת שלטון הטליבאן. בעבר, אפגניסטן סיפקה 80%

תגבורת איראניות ממשיכות לזרום לסוריה משטח עיראק

גורם מדיני: "לא רואה מצב שלישראל לא תהיה אחריות ביטחונית עליונה בעזה"

המועמדים לנשיאות במסר לרה"מ: "תגמור אותם"

המועמד לנשיאות ארה"ב רון דה סנטיס אומר הלילה לנתניהו: "תסיים איתם פעם אחת ולתמיד". חמאס הם מחבלים, רוצחים של חפים מפשע. החמאס צריכים לשחרר את כל החטופים ולהיכנע. אנחנו עם ישראל - בפומבי ובפרטי. כמושל, אני עשיתי משהו: העברתי סיוע לישראל במטוסים | המועמדת ניקי היילי הוסיפה: "זה לא שישראל צריכה אותנו, אנחנו צריכים את ישראל"

למעלה מ-60 כתבי אישום הוגשו נגד ישראלים שהסיתו לטרור

פליטים מהדרום: "חסר לנו אוכל, שמיכה ותרופות

וועד הרבנים פועל למען פליטי הדרום בכל תחומי העזרה הנדרשים. מבקשות סיוע רפואיות ועד לצרכים בסיסיים של אוכל וביגוד לילדים ולמבוגרים

המדינה מודיעה: נפסיק לשתות קוקה קולה בשל תמיכתה בישראל

בנוסף למשקה הפופולרי, גם שתיה של חברת 'נסטלה' לא תוגש במזנונים שבשטח הפרלמנט הטורקי | שר המסחר של טורקיה: היקף הסחר עם ישראל בחודש האחרון ירד ב-50%

שונאת יהודים ביצעה בטעות פיגוע דריסה נגד אנטישמים

אישה אמריקאית נכנסה עם מכוניתה לתוך מבנה של קבוצה אנטישמית, היא חשבה שזה בית ספר יהודי. החשודה צפתה בחדשות על מלחמת ישראל-חמאס ויצאה לבצע פיגוע דריסה נגד יהודים, אך טעתה ופגעה במבנה אנטישמי

האיחוד העולמי של חכמי הדת המוסלמים קורא לערביי ישראל להתערב

האיחוד העולמי של חכמי הדת המוסלמים, הפועל מקטאר, פרסם פסק הלכה הקורא למוסלמים להתערב צבאית למען עזה. על פי פסק ההלכה, החובה להילחם היא בעיקר של הפלסטינים ביהודה ושומרון ושל ערביי ישראל כמו גם על המדינות הגובלות עם ישראל.

מזכ"ל האו"ם: "עזה הפכה לבית קברות לילדים"; ארדן קרא לו להתפטר

מזכ"ל האו"ם אמר כי "רצועת עזה הופכת לבית קברות לילדים" ותקף את ישראל. הוא אמר כי מתבצעות הפרות ברורות של החוק ההומניטרי הבינלאומי וקרא שוב להפסקת אש על רקע ההומניטרי. אך הוא לרגע לא גינה את פעולות הטרור של חמאס

בישראל מעריכים: "אין מנוס מעימות עם ארה"ב, נצטרך לעמוד איתן"

הנשיא ביידן שוחח פעם נוספת עם ראש הממשלה נתניהו על המלחמה ברצועת עזה. גורמים בישראל: "אין מנוס מעימות עם ארה"ב. התמונות מעזה לא יהפכו לפשוטות יותר"

ישראל התחייבה לאמריקאים: לא נעביר את הרובים להתנחלויות

ישראל התחייבה בפני ארה"ב לא להעביר את רובי M16 החדשים שרכשה מאמריקה לכיתות כוננות בהתנחלויות, זאת בשל החשש האמריקני שהרובים ישמשו להתקפות על פלסטינים

האסטרטג שהוביל לניצחוננו של אובמה, מציע לביידן לפרוש

דיווח בניו יורק טיימס: יועצו לשעבר של הנשיא ברק אובמה, דיוויד אקסלרוד, מיעץ לנשיא ג'ו ביידן לפרוש מהמרוץ לנשיאות ארה"ב ב-2024. סקרים של הניו יורק טיימס מראים כי ביידן נמצא רחוק מטרמפ בהפרש של 4 עד 10 נקודות במספר מדינות מפתח

לוחם הסיירת שהיה בתהליך גיור: "אני רוצה למות כיהודי"

לוחם שהוקפץ ב-7 באוקטובר ונלחם בכפר עזה נגד מחבלים ביקש להשלים את תהליך הגיור. הרבנות הצבאית אישרה את הבקשה והוא הוכר כיהודי. הלוחם פרץ בבכי: "הבנתי שאני חייב לעשות הכול כדי לסיים את תהליך הגיור מהר ככל הניתן"

אוקראינה השמידה את אחת מספינות המלחמה החדשות של פוטין

במתקפת טילים נועזת בחצי הארץ הקרים שסופח לרוסיה, תקפה אוקראינה בעוצמה והשמידה ספינת מלחמה חדשה של הצי הרוסי. כלי השיט שהושמד נקרא 'אסקולד' ונבנה ממש לאחרונה. קייב הגבירה את ההתקפות על חצי הארץ הכבוש

כך רוסיה סין ואיראן מסייעות לחמאס בעולם

גורמים רשמיים אומרים כי מבול התעמולה השקרית והדיסאינפורמציה באינטרנט גדול מכל מה שנראה בעבר. סוריה ועיראק הצטרפו למאבק המקוון, יחד עם קבוצות קיצוניות, כמו אל-קאעידה. יחד עם איראן, רוסיה וסין - כל החבורה מפיצה שקרים על ישראל

הבת החורגת של סגנית נשיא ארה"ב מגייסת מיליוני דולרים לעזה

הבת החורגת של סגנית נשיא ארה"ב קמלה האריס משתפת קישורים לגיוס כספים לעזה, על רקע המלחמה. חבר פרלמנט רפובליקני בניו ג'רזי: "זה מעורר דאגה עצומה ואני מוצא את זה מתועב"

דיווח: ישראל הפסיקה לעדכן את רוסיה לפני תקיפות בסוריה

ישראל הפציצה מספר מתקנים של צבא סוריה מאז ה-7 באוקטובר והפסיקה לעדכן את רוסיה במסגרת התיאום כפי שהיה מקובל בעבר. בתקיפה נהרגו יותר מ-12 חיילים וקצינים סורים, מטוסי קרב ישראליים פגעו גם במכ"מי מעקב אווירי במתקן סמוך

פרשנות | חיסול חמאס בעזה יגדיל את האיום על שרידות בתי המלוכה הירדני

המזרח התיכון הוא מערכת כלים שלובים - אם איראן תגיע למסקנה שלא ניתן לשקם את תשתית הטרור בעזה, היא תשקיע מאמצים בהקמת תשתית חלופית בגבולה המזרחי של ישראל

המלכודת שמתכנן יחיא סינוואר לישראל

"האתגר הגדול של ישראל הם החטופים. בלי שתיתן משהו, הם לא ישוחררו. על כן יש חשיבות רבה להמשך פעילות צה"ל על הקרקע. ככל שחמאס יאבד חמושים ומפקדות ויתקשה לגייס אמפטיה הומניטרית - כך ישתלם לו לשחרר יותר חטופים"

צלמים של חברות בינלאומיות השתתפו בטבח בשמחת תורה

צלמים שעבדו עבור הניו יורק טיימס , CNN , AP , ורויטרס נכנסו עם מחבלי חמאס ב-7 באוקטובר וליוו את המחבלים לתוך ישראל. הם ידעו שהטבח מגיע, והשתתפו בו. ב-7 באוקטובר, מחבלי חמאס לא היו היחידים שתיעדו את פשעי המלחמה שביצעו במהלך הטבח ברחבי הדרום. חלק

מהזוועות שלהם נתפסו על ידי צלמי עיתונות תושבי עזה

ירדן: אם ישראל תסלק תושבים מעזה נראה בכך "הכרזת מלחמה"

רק באמצע חודש אוקטובר הכריז נשיא מצרים עבד אלפתאח א-סיסי כי "דחיקת הפלסטינים לסיני תוביל למלחמה עם ישראל", והנה היום גם ירדן מאיימת בהכרזת מלחמה על ישראל על סיבה דומה.

המודיעין האמריקאי: סוריה סיפקה לחיזבאללה מערכת הגנ"א

רוסיה מאפשרת לאיראן להשתמש בנמה"ת של לטקיה. מסר או שינוי בכללי המשחק?

הירדנים רוצים להישאר בלי חשמל?

מאז החלה המלחמה, הסנטימנט האנטי ישראלי ברחוב הירדני מגיע לשיאים חדשים. בין השאר קוראים הירדנים להפסיק לייבא גז מישראל. הצעות כאלה נשמעו בימים האחרונים גם מצד מספר חברי פרלמנט ירדנים.

בהנהגה הירדנית קיים חשש שאספקת הגז מישראל לממלכה תשובש ככל שתיארך המלחמה כמו במקרה של אספקת הגז למצרים ואז משק החשמל בירדן יעמוד בפני שוקת שבורה. בנוסף, מומחי אנרגיה בירדן מנסים להסביר לציבור הירדני כי בפועל אין לממלכה כרגע אלטרנטיבות לגז הישראלי. לא רק שהגז הישראלי הוא זול אלא שכיום 95% ממשק הגז הטבעי בירדן מבוסס על הייבוא מישראל. האם הירדנים עדיין רוצים להתנתק מהגז הישראלי?

מכת חושך במצרים

אתמול הודיעה ממשלת מצרים כי היא תתחיל בהפסקות חשמל יזומות למשך שעותיים וזאת בשל עצירת ייבוא הגז מישראל. עצירת הייבוא נובעת מהפחתת הייצור בישראל בגלל המלחמה בעזה. לפי מקורות מצריים, הממשלה לא דייקה ובעצם המצרים יאלצו לעבור את השבועות הקרובים, עד תחילת השנה הבאה לפחות, עם הפסקת חשמל של ארבע שעות ביום.

מפקדינו: ותרנגול לבן: א"ר יונה א"ר זירא
אמר רב זביר ואיכא דמתני אמר ר' יונה
אמר ר' זירא תרנגול למי מותר למכור לו
תרנגול לבן תרנגול לבן למי אסור למכור
לו תרנגול לבן תנן רבי יהודה אומר מוכר
הוא לו תרנגול לבן בין התרנגולין היכי דמי

האם תדע איך קוראים קטע

זה שבגמרא

קיבוץ בארי. כאיש מאמין סיקרן אותי לדעת מה עלה בגורל המזוזות שבכניסה לבתים שנשרפו, הלכתי להסתכל ונוכחתי לראות שחלקן היו במקומן וחלקן נפלו לריצפה. בתור כבאי מהסתכלות על חלל הבעירה שהיה (אינני חוקר שריפות) אפשר להבחין שאכן הייתה הצפת אש ודאית (כלל החומרים בחדר בוערים) ואפשר לראות שגם המשקוף של דלת הכניסה כולו נשרף. בעצם לא היה סיכוי הגיוני למזוזות לשרוד והרי לכם - לא נפגעו כלל. הסבר הגיוני אין

מבית החולים שיפא שבעזה נמסר על תפוסה מלאה של המיטות.

אתמול התקשר אלי אחד החברה שלנו (שלומד בישיבה) מגבעתי וסיפר לי: אתמול בלילה בזמן הקרבות הייתי בחמ"ל, ניגש אלי מפקד החמ"ל ואומר לי: "יש לי משימה בשבילך, אתה דתי, נכון? עם כיפה, לך תתפלל". אמרתי לו, "מה?" מדובר במפקד חילוני לגמרי שגר עם הבת זוג שלו בת אביב הוא אומר לי "שמע מה שאני אומר. עכשיו זה רק תפילות. אנחנו כבר ארוך עם כמה נמרים תקולים באמצע שטח חשוף. יכולה להיות פה קטסטרופה, ולא מצליחים לתקן אותם. לך תתפלל, או שיתקנו אותם או שחטמם לא יתקוף עכשיו. אנחנו במצב קשה. לקח לי זמן לעכל. ובכלל אני לא מצליח להתרכז עכשיו אבל יצאתי להתבודדות. אמרתי להשם שזה בנים שלי, ושירחם ושלא יהיה חילול השם ודברים כאלה. לא כל כך התרכזתי אבל בסדר. אחר רבע שעה חזרתי לחמ"ל, תוך כדי מבקש שה' ישמע את התפילה שלי איך שהיא הגיעתי לחמ"ל - מגיע אלי המפקד, כולו באורות - אומר לי "אתה לא מבין מה קרה פה! דקה אחרי שהלכת, הנמר הראשון חוקן, אחרי קצת זמן - עוד אחד. עכשיו כולם וממשיכים בלחימה! אתה לא נכנס לעזה - אני צריך אותך פה לתפילות!"

ביקשו מבינה מלאכותית תמונה של 'המעביר בניו בין גזרי ים סוף' 🤖🤖🤖

עוד מעט נפרק להם את כל המערות. אומרים מנהרות. אוי, מחילה.

ילד ערבי הלך לפסיכולוג. מה הבעיה שלך? אני בא מבית הרוס

קדושת הפרשה

בעולם, יותר רשע מסדאם חוסיין, [כלומר רבקה לא התבלבלה שנוולדה להורים רשעים גמורים שיידעה שנשמתה ממקור טהור אלא שצריכה לרדת לעולם ולהתברר אצל רשעים, על כן מיד אמרה שתלך מהם].

ג. חתונה זה בית קברות |

ג': ותיפול מעל הגמל ותתכס, כתוב ותקבר, רש"י אומר ותקבר, שאדם הולך לחתונה זה כמו שהוא הולך לבית קברות, ככה למדנו בישיבה ליטאית, למדתי אצל ר' אליהו לופייאן, אז רש"י אומר מה זה ותתכס? ותקבר, כתוב ותתכס אומר רש"י ותקבר מה שייך? אתה הולך לחתונה זה כמו שאתה הולך לבית קברות, זה אותו דבר, שמובילים אותך, אומרים שחתן בכלל לא רוצה ללכת לחופה סוחבים אותו בכוח, אם זה חתן חסידי הוא לא רוצה לבוא, ר' שמואל שפירא לא מצאו אותו, הוא היה בשמעון הצדיק, הלכו לחפש אותו, יש חתנים שצריכים לחפש אותם, הם בכלל לא רוצים להגיע, מה לאן הם הולכים? הולכים לבית סוהר, הולכים לבית כלא. (מתוך שעורים מתשפ"ג).

א. למה פרחח נשמת שרה |

א': שמעתי חידוש למה פרחח נשמתה [של שרה], עכשיו אנחנו מגיעים לחיי שרה שפרחה נשמתה, היא חשבה שיצחק התנגד לעקדה זה היה הטעות שלה, ברגע שהוא אמר לה הוא כמעט נשחט ולא נשחט אז היא הבינה שהוא התנגד אמרה מה הוא התנגד לעקדה, פרחח נשמתה, מה אני גם מוכנה שיעקדו אותי הלוואי שה' יגיד לי, מה הבן שלי, יש לי כזה בן נולד לי כזה בן איך זה יתכן אז פרחח נשמתה.

ב. מה הפירוש 'אלך' |

ב': רבקה אומרת "אלך" (בראשית כד, נח), מה אומר הבן איש חי, מה הפירוש אלך, למה היא לא אומרת 'כן'? למדנו בפרשה הקודמת [פרשת חיי שרה], היא אומרת אלך, מה הפירוש אלך? הוא אומר אלך פירושו אני לא רוצה את האבא הזה, אני לא רוצה להכיר את האבא הזה, אני לא רוצה, אז מה יש אם אמא רשעית, ויש אבא רשע, אז מה קרה? זה בירורים, זה אדם צריך לברר מחטא עץ הדעת, אז היא נולדת אצל אבא הכי רשע

קדושת הצדיקים

אנו עומדים רק בזכות אבות אבותינו הצדיקים |

שקוע בזהר פתאום איזה חיה הגיע לידו הוא חשב שזה חתול, יושב לו אריה והוא מלטף אותו אריה ברח מגן חיות ויושב בבית כנסת של האור החיים הקדוש אז הצדיקים של פעם היו יכולים והיה אפריים אנקווה היינו ברבאט היינו על הציון שלו שם אנשים היו אצל הרב פינטו ואנקווה אז בדיוק הוא דיבר על הפרשה עכשיו הוא נמצא שם כי פה אי אפשר להיות בארץ פה בארץ כל יום אתה יכול להיכנס לכלא מחדש הם לא נרגעים אז ברוך ה' אני אומר אדרבה אני מעדיף להיות בכלא רק העו"ד שלי לא מרשה לי הוא אומר די, אין לי כבר כוח אתה נכנס אני צריך אחרי זה לעבוד שנה שלמה רק כדי להוציא אותך די תרחם עלי אין לי כבר כוח אז עכשיו אנחנו מדברים על זה שפה רבקה נכדה של תרח כלומר היא נכדה של נחור כי בתואל הוא הבן של נחור, היא נכדה של נחור נינה של תרח אז למה אותה לוקח אחת של תרח איך אפשר דבר כזה כי הכל הולך לפי ההורים לפי הסבים הולך הכל, אלא הוא לא אומר אבי, אבי זה תרח חס ושלוס בטח שלא ה' אמר לו מבית אביך אבל הוא מתכוון לכל הדורות, שלח שם ועבר פלג. (שעור מתשפ"ג).

אברהם שהוא אמר בית אבי הוא התכוון לשם ועבר לזה הוא התכוון, בית אבי, הוא לא אמר אבי, בית אבי זה המשפחה כי הכל הולך לפי הגנים אם אדם בא מצדיקים גדולים, הרבה אומר שאי אפשר לבטל את היחוס אפילו ילדה שהיא חילונית אבל אם היה לה סבים טובים בסוף היא תהיה הכי צדיקה, אין דבר כזה, אם הסבים היה להם גילוי אליהו הסבים היו עפים באוויר קפיצת הדרך יש עכשיו ספר שלם על תימן שהיה קפיצת הדרך לכולם והיו ממלאים את המים מהבארות כמו אצל רבקה הוא אומר לאברהם תיקח את הבת שלי לא את הבת של סדאם חוסיין, מי זה בתואל? סדאם חוסיין כפול מיליון, סדאם חוסיין זה צדיק על יד בתואל, הרשע הכי גדול שהיה מבריאת העולם אז איך אתה לוקח כזה רשע אתה לוקח רשע הכל הולך לפי האבות כל האבות היו פעם צדיקים נוראים, איך התקיימו בגולה כי אנשים היו עושים מופתים גלויים, האור החיים הקדוש ברח אריה מגן חיות הלכו לחפש אותו מצאו אותו שהוא מקשיב לזהר שהוא מקשיב, הוא מלטף אותו הוא חשב שזה כלבלב שהגיע הוא לא שם לב הוא היה

מילתא דבר יהותא

הכל מפוצץ...

7: ארדואן! בעזרת ה' ברעידת אדמה הבאה, אל תקשר אלינו. הכשרנו לך את החמאס – הם אלופים בפנוי הריסות עכשו...

8: זלנסקי – נחשב כשחקן, והתברר כמנהיג. ביבי – נחשב כמנהיג, והתגלה כשחקן.

9: ביבי: הנה גנץ התחיל ללחוץ על סתם כפתורים, בפיקוד העורף...

10: ביבי, גנץ, וליברמן, במטוס. פתאום אומר ביבי: "אני אזרוק שטר של 200 ש"ח כדי לשמח איש אחד". אמר לו גנץ: "אני אזרוק שני שטרות של 100 ש"ח כדי לשמח שני אנשים". אמר להם ליברמן: "אני אזרוק ארבעה שטרות של 50 ש"ח כדי לשמח ארבעה אנשים". אמר להם הטייס: "אני אזרוק את שלושתכם מהמטוס – כדי לשמח שמונה מיליון אנשים..."

1: הודעה דחופה! עם ישראל נמצא בימים אל בתקופה קשה לצערי. אך מהיום בבוקר חובה על כולם לגלות אומץ, נחישות, כושר עמידה, ולעיתים אפילו כח התנגדות. כי זה נמצא בכל הארץ – הסופגניות הגיעו...!

2: רק בישראל, ילד בן 19 יכול לנהוג בטנק של 80 טון במלחמה – אבל עדיין להיות מוגדר 'נהג צעיר' בביטוח הרכב הפרטי של ההורים.

3: צריך לזרוק סמארטפונים על עזה – אומרים: שזה הורס בתים...

4: "שיפא" הוא 'בית חולים' – כמו שמנגלה היה 'רופא'...

5: אוקראינה – פתחה את שעריה בפני פליטים מישראל...

6: התקשרתי עכשו להזמין מלון בעזה. אמרו לי:

קדושת הצדדים

- תצעק לה, אז הרבה מביא כאן בתורה מ'ו, קשיא ש'מע ה' קולי א'קרא, יש לך קושיות תצעק לה, בטח, ודאי יש קושיות, העולם הזה מעורב טוב ורע, והרע יותר מרובה מהטוב. אליעזר משתגע ממש, יש לו בלי סוף קושיות על אברהם, בלי סוף! יש לך קושיות - הרבה אומר תצעק! תצעק לה! ריץ לשדה! מה זה קשיא, הרבה אומר [ראשי תיבות] "ש'מע ה' קולי א'קרא" (תהלים כז, ז), יש לך קושיא על הצדיק, מה, אברהם לא יודע? אברהם לא רואה? אתה חושב [על] מה שאתה רואה, פתאום אליעזר רואה את עשו [יוצא מרבקה], לגמרי הוא השתגע, "וְכִכְדָּה עַל שְׂכֵמָה" (בראשית כד, טו), הוא ראה את עשו, [אבל] הצדיק יודע בדיוק איזה נשמות יהיו, וכמה נשמות, הרבה אומר הצדיק יודע בדיוק כמה נשמות אתה תביא, כמה ילדים יהיו לך, הוא רואה הכל. (שעור מתשפ"ג).

יש לך שאלות על הצדיק תצעק לה!

אליעזר היה לו מיליון קושיות על אברהם, מיליארד קושיות, הוא היה כולו קושיות, בלי סוף, מכל הצדדים, והוא אומר טוב, אני אלך, ואני אחזור, מה יכול להיות, שולחים מישהו לחנות, הילד אומר כבר אין, אבא אין, אמא אין, טוב, תלכו, אז הולכים אומרים אמא לא היה בסוף, הילד צודק, אני אלך ואני אראה לאברהם שאני הצודק, אמרתי לו אין, אי אפשר למצוא, אין, אלף שם כולם הכי מקולקלות, וחויץ מזה בתואל הוא הכי רשע, ואי אפשר למצוא, אין דבר כזה, אי אפשר זה הכל מיליון קושיות יש לו על אברהם אבינו, טריליון קושיות! מה הרבה אומר? [יש לך] מיליון קושיות אז תצעק, תצעק לה, מה, אברהם לא רואה? לא יודע? אתה יותר חכם מאברהם? נכון אתה מושל בכל, אבל תתחיל לצעוק לה, יש לך שאלות על הצדיק

הילדים

הוא כלו תועבה! מכף רגל ועד ראש! – תורה ט'. מסיר אָזנו משמוע תורה תפלתו תועבה.

ולכן הילדים לא ממשיכים [בדרך אביהם], כי האבא לא לומד גמרא אז הילדים לא ממשיכים את הדרך. אדם לא מבין: "למה הילדים מתקלקלים?" כי הוא לא לומד גמרא! הוא הפך את בְּרִסְלָב רק לרקודים, הרקודים זה נכון, אבל – אחרי שמונה שעות גמרא! כשאדם אין לו אור מעצמו, צריך לחבר את המלכות עם כתר, עם עטרה, כתר דאדם קדמון, לעלות עד הכתר לעלות, עד הכתר! איך אדם עולה עד הכתר? זה רק על ידי למוד הגמרא, ואחרי הגמרא עושים רבע שעה רקוד אז מעלים את למוד הגמרא! כי בלי הרקוד – הלמוד לא עולה. (שיעור מתשפ"ג).

הילד מתקלקל כי האבא לא לומד |

האשה היא המלכות, צריכים לחבר אותה עם אדם קדמון. "אשת חיל עטרת בעלה" – שהיא תהיה העטרה. זה רק על ידי למוד הגמרא.

אנשים לא יודעים, אנשים חושבים שרק על ידי הרקודים. הרקודים – זה רק אחרי שמונה שעות גמרא, אפשר לרקוד. אבל לפני זה – אי אפשר לרקוד בכלל. זה מה שרבי לוי יצחק הסביר: שדבר ראשון זה למוד הגמרא, זה כל הדורות, הרב'ה לא משנה כלום. הרב'ה אומר: דבר ראשון זה התורה, ו"מסיר אָזנו משמוע תורה גם תפלתו תועבה" (משלי כח, ט) – מי שלא לומד גמרא, התפלה שלו היא תועבה!

קדושת הבית

| כל אישה צדיקה באמת תוכה להיות | חכמה גדולה |

מה לא התבנישת להתחתן עם המלך... יהודי זה היה הדבר הכי שפיל שיש בעולם... כתוב שתי נשים התקוטטו, כל אחת אמרה לשניה מלות גנאי, עד שהיא אמרה יש לך פנים של יהודיה, היא אמרה זה, על הכל אני מוחלת חוץ מעל זה – פנים של יהודיה. אז [פעם] יהודיה זה הדבר הכי גבוה, הכי משפיל, הכי שיכול להיות, אין השפלה גדולה מזו. אז ברגע שהיא תגיד שהיא יהודיה, אז בסוף הוא יתלה אותה- "וכאשר אבדתי אבדתי" – מיד.

ודות גם כן כתוב "ויתן לה ה' הריון" (לשה"כ רות ד' י"ג) בכלל לא היה לה את הפלים, בכלל לא היה לה את הגוף המתאים. היא היתה לא עקרה מלדה, היא היתה ממש עקרה עקרה עקרה, שבכלל לא היה לה את הפלים להולדה. "ויתן ה' לה הריון".

אז החיה מתעברת בכל דור. שרה אמנו בכל דור מתעברת מחדש, בכל דור מתעברת מחדש. לכן שרה אמנו "שני חיי שרה", לכן אוקרים "תברך מנשים יעל מנשים באהל תברך" (שופטים ה' כ"ד) כי זה גימטריא שרה רבקה רחל לאה, וגם דוד המלך. שיעל זכתה שגם דוד המלך התעבר בה, עוד לפני שהוא נולד. כי דוד המלך מתעבר בכל דור בצדיק הדור, ויעל היתה צדיקת הדור. אחרי זה נהפכה לפנה הגדול. כי כל אישה שזוכה להיות באמת – צדיקה באמת, אז היא זוכה להיות הפנה הגדול, בבית השלישי היא תהיה הפנה הגדול. (שעור מתשפ"ג).

"ויהיו חיי שרה מאה שנה ועשרים שנה ושבע שנים" (בראשית כ"ג א') ועוד פעם "שני חיי שרה" למה "שני חיי שרה" למה חוזרים? ולמה פה שנה ופה שנה?, אלא פה שנה זה עתיקא סתימאה, עתיקא דעתיקין, סתימא דכלא, עשר כפול עשר זה מאה. ואחרי זה יש אבא ואמא ולכן כלם חיו, חיו תשע שנה, תשע מאות ששים ותשע שנה, תשע מאות ששים ושנים, תשע מאות חמשים נח, כלם תשע מאות, חוץ ממהללאל שהוא חי שמונה מאות תשעים וחמש, כלם עברו את התשע מאות. כי כלם קבלו את החיים מעתיקא סתימאה מעתיקא קדישא, כלם היו דבוקים בעתיקא קדישא. כי זה עשרה דורות של צדיקים, עשרה דורות של צדיקים נודאים. מתושלח שהוא עצר את המבול, עצר את המבול בשבוע ימים, ואחרי זה השמש זזה אחורה במקום מזרח מערב, מערב מזרח. אז כל אלה צדיקים שיזדעו להזיז את השמש, פעם כל אישה ידעה להזיז את השמש, כל אישה. ולכן "שני חיי שרה" ששרה ממשיכה להיות. זה הפרשה היחידה שהיא נקראת על שם שרה. מגלת אסתר מגלת רות, זה גם על שם נשים. כי אסתר אמרה "וכאשר אבדתי אבדתי" (אסתר ד' ט"ז) היא לא האמינה שהיא תהיה, היא האמינה שאם תגיד שהיא יהודיה, הוא ישר יתלה אותה. יהודיה גבוה,

קדושת הגמרא

כל עניין הגמרא הוא השפלות

אם אדם לא לומד גמרא הוא חושב שהוא גדול הדור, הוא חושב שהוא רבי נחמן. כל אלה שחשבו שהם רבי נחמן, כי הם לא למדו גמרא. כשאדם לא לומד גמרא אז הוא חושב שהוא רבי נחמן בעצמו, שרבי נחמן התעבר בו הוא חושב שהוא רבי נחמן. שאדם לומד גמרא אז הוא רואה שהוא לא מבין כלום. אז כל העניין של הגמרא שאתה לא מבין כלום! אתה יושב משמונה בבוקר, עד שמונה בלילה – שתיים עשרה שעות. (שעור מתשפ"ג).

"ממקומו" הרב'ה אומר שאדם יהיה בענווה ושפלות. הרב'ה אומר שבשבת ראו, אדם רואה את השפלות שלו. בשבת הוא מקבל את השפלות, כל העניין של האדם, לקבל את השפלות. כמה שהוא יותר לומד, הוא רואה יותר את השפלות הוא רואה שהוא מבין פחות את הגמרא.

קדושת המידות

| מעלת מערת המכפלה |

כי העיקר זה מערת המכפלה זה הכי חשוב מהכל שאדם זוכה לבוא למערת המכפלה אז הוא יכול לפעול כל דבר בעולם התפלה הכי מתקבלת זה במערת המכפלה, לכן צריכים [לנסוע ל]מערת המכפלה זה רק עשרים דקות נסיעה אומרת הגמרא בסנהדרין שתמנע רצתה להינשא ליעקב תמנע כל כך השתוקקה לזה שיהיה לה בעל צדיק כמו יעקב אבינו בסוף יעקב לא הסכים כי אם הוא יקח את תמנע הוא לא יוכל להיקבר במערת המכפלה לא יוכל להיקבר עם לאה אז הוא העדיף לא להתחתן עם תמנע. (שעור מתשפ"ג).

מה אומר האר"י הקדוש שהר גלעד זה חברון זה המכפלה, שלבן התפלל בכל הכוח, הוא התפלל שעשו יקבר גם, כי עשו היה אחיין שלו הבן של רבקה הוא רצה שגם עשו יזכה, למה רק יעקב, יעקב וודאי יזכה במערת המכפלה כי אם יעקב היה לוקח את תמנע הוא לא היה נקבר במערת המכפלה אבל לא היה עמלק בעולם אז יעקב רצה להיקבר במערת המכפלה.